

บทนำ

“มังกรนะ” มอลเลนเดอร์พูด เขาคว่าแฮปปีลึ่เหี่ยวๆลูกหนึ่งจากพื้น
ขึ้นมาโยนเล่นสลับมือไปมา

“ขว้างแฮปปีลึ่ไปเลย” อัลเลอร์ส เจ้าสฟิงซ์ยู เขาดึงลูกธนูดอกหนึ่ง
ออกจากแสงมาพาดกับสายธนู

“ข้าอยากเห็นมังกรจัง” รูนอายุน้อยกว่าทุกคน เขาเป็นเด็กชายร่างป้อม
ที่อีกสองปีถึงจะเป็นหนุ่ม “อยากเห็นมากๆเลยละ”

และข้าก็อยากนอนในอ้อมกอดของโรซีย์ เพตนิ๊ก เขานั่งขยับตัวกระสับ-
กระส่ายอยู่บนม้ายาว พอถึงพรุ่งนี้ เด็กสาวน่าจะเป็นของเขาแล้ว ข้าจะพานาง
ไปให้ไกลจากโอสต์ทาว์น ข้ามทะเลแค่นี้ไปยังเมืองอิสระสักเมือง ที่นั่นจะไม่มี
เมสเตอร์ ไม่มีใครมาดูว่าเขา

เขาได้ยินเสียงหัวเราะของเอ็มมาดังลอดออกมาจากหน้าต่างที่ปิด
บานเกล็ดเหนือศีรษะเขา ผสานกับเสียงทุ้มลึกกว่าของบรูซที่นางกำลังให้ความ
สำราญ เอ็มมาเป็นหญิงรับใช้อายุมากที่สุดในเรือนพักแรมปากกาขนนกกับ
เหยือกเหล้า อายุนางอย่างน้อยก็สี่สิบปี แต่ยังน่าดูในแบบสาวเจ้าเนื้อ โรซีย์
เป็นลูกสาววัยสิบห้าของนางที่กำลังแรกแย้ม เอ็มมาตั้งกฎเหล็กไว้ว่าพรหมจารี
ของโรซีย์ต้องมีค่าเท่ากับหนึ่งเหรียญมังกรทอง แต่เพตนิ๊กหอมรอมริบมาได้แค่
เก้าเหรียญกวางเงินและดาวทองแดงกับเศษสตางค์อีกหนึ่งกระปุก ซึ่งคงไม่ช่วย
ให้เขาสมหวังสักเท่าไร โอกาสที่เขาจะพักไข่ออกมาเป็นมังกรจริงๆ น่าจะมี
มากกว่าการเก็บออมให้มากพอที่จะได้เหรียญมังกรทองสักอันเสียอีก

“เจ้าเกิดมาช้าเกินไปที่จะเห็นมังกร เจ้าหนุ่ม” อาร์เมนผู้ช่วย บอกรุนอาร์เมนคล็องเชือกหนังไว้ที่คอ ร้อยด้วยห่วงที่ทำจากดีบุกผสมตะกั่ว ดีบุกตะกั่ว และทองแดง เขาก็เหมือนกับผู้ช่วยส่วนใหญ่ที่ดูจะเชื่อว่าพวกเด็กฝึกหัดมีหัวเทอร์นิบองกขึ้นมาจากป่าแทนศิรัษะ “ตัวสุดท้ายตายไปในสมัยของพระราชอาเอกอนที่สามโน่น”

“มังกรตัวสุดท้ายใน *เวสเทอร์อส*” มอลแลนเดอร์ยื่นกราน

“ชว้างแอ๊ปเปิ้ลไปสิ” อัลเลอร์สคยัยนคะยออีก เขาเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดี เป็นสฟิงซ์ของพวกเขาที่บรรดาหญิงรับใช้ทุกคนพากันหลงใหล แม้แต่โรซีย์เอง บางครั้งก็ยังตะแคงเขาเวลาที่เธอนำเหล้าองุ่นมาให้ จนเพตต้องกัดฟันและทำเป็นมองไม่เห็น

“มังกรตัวสุดท้ายใน *เวสเทอร์อส* เป็นมังกรตัวสุดท้ายจริง ๆ” อาร์เมนพูดอย่างตื้อตึง “ใคร ๆ ก็รู้”

“แอ๊ปเปิ้ล” อัลเลอร์สพูด “ถ้าเจ้าไม่คิดจะกินมันนะนะ”

“เอ้า” มอลแลนเดอร์ลากเท้าปุกของเขา กระโดดไปยังหน้าเล็กน้อย หมุนตัว แล้วชว้างแอ๊ปเปิ้ลไปทางด้านข้างสู่หมอกที่ลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือแม่น้ำเหล้าองุ่นน้ำผึ้ง ถ้าไม่ใช่เพราะเท้า เขาคงได้เป็นอัศวินเหมือนบิดา เขามีพลังกำลังสำหรับการเป็นอัศวินอยู่ในท่อนแขนหนาและไหล่กว้าง แอ๊ปเปิ้ลลอยลະลิวไปไกลอย่างรวดเร็ว...

...แต่ไม่เร็วเท่าลูกธนูที่พุ่งหรือตามมันไป ลูกธนูนี้ทำจากไม้สีทองยาวหนึ่งหลาประดับด้วยขนนกสีแดงสดใส เพตมองไม่เห็นลูกธนูเจาะเข้าไปในแอ๊ปเปิ้ล แต่เขาได้ยินเสียงดัง ฉีกเบาๆ สะท้อนข้ามแม่น้ำกลับมา ตามมาด้วยเสียงน้ำแตกกระจาย

มอลแลนเดอร์ผิวปากออกมา “ทะลุแกนเลย แจ๋ว”

แต่แจ๋วไม่ได้ครึ่งของโรซีย์หรอก เพตรักดวงตาสีน้ำตาลออกเหลืองของนาง หน้าอกที่กำลังตูมตั้ง รอยยิ้มที่นางมอบให้ทุกครั้งที่เห็นเขา เขารักรอยลักยิ้มบนแก้มของนาง บางครั้งนางเดินเท้าเปล่าขณะนำเหล้าอาหารมาให้ เพื่อสัมผัสกับพื้นหญ้าใต้ฝ่าเท้า เขารักที่นางทำเช่นนั้นด้วย รักกลิ่นสะอาดสดชื่นของนาง รักบอยผมที่มีมันงออยู่หลังใบหู รักแม้กระทั่งนิ้วเท้าของนาง

คืนหนึ่งนางให้เขานวดและเล่นกับเท้าของนาง และเขาก็แต่งเรื่องตลกสำหรับ
นิ้วเท้าแต่ละนิ้วเพื่อให้นางหัวเราะคิกคักชอบใจ

บางทีถ้าเขาอยู่ทางปากนี้ของทะเลแคบต่อไปอาจจะดีกว่า เขาอาจเอา
เหรียญที่เก็บไว้ไปซื้อลาสิกข์ตัวจะได้ผลัดกันชื่อกับโรซี่ยามท่องไปทั่วเวสเทอร์อส
เอโบรสอาจคิดว่าเขาไม่สมควรจะได้เหรียญเงิน แต่เพชรู๊วิธีจัดกระดูกและใช้
ปลิงดูดเลือดรักษาไข้ พวกชาวบ้านจะขอบคุณเขาสำหรับความช่วยเหลือ และ
ถ้าเขาเรียนรู๊วิธีตัดผมกับโกนหนวดเคราด้วย เขาอาจเป็นช่างตัดผมด้วยก็ได้
นั่นน่าจะพอนะ เขาบอกตัวเอง *ตราบไคท์ซามีโรซี่อยู่ด้วย* โรซี่เป็นสิ่งเดียว
ในโลกที่เขาปรารถนา

เขาไม่ได้คิดอย่างนี้มาตลอดหรอก ครั้งหนึ่งเขาเคยฝันว่าอยากเป็น
เมสเตอร์อยู่ในปราสาท ทำงานรับใช้ท่านลอร์ดมือเต็บสักคน ผู้ที่จะยกย่อง
สติปัญญาของเขา และตรวจรางวัลด้วยม้าสีขาวยาวงามสักตัวเพื่อตอบแทนการ
รับใช้ของเขา เขาจะมีสง่าราศีสักเพียงไหนขณะขี่ม้า แยมี่ยมลงมาทักทาย
ชาวบ้านยามผ่านพบพวกเขาตามท้องถนน...

คืนหนึ่ง ในห้องโถงกลางของเรือนพักแรมปากกาชนนกับเหยือกเหล้า
หลังจากดื่มน้ำแอมป์เบิ้ลหมักที่แรงน่ากลัวเป็นเหยือกที่สอง เพตก็คุยโอ้อว้าเขาจะ
ไม่มีวันเป็นเด็กฝึกหัดไปตลอดแน่ “จริงที่สุด” ลีโอบู้เกียจคร้านตะโกน “เจ้า
จะกลายเป็นอดีตเด็กฝึกหัดที่เลื่องลือไหม?”

เพตดื่มเหล้าที่เหลือในเหยือกจนเกลี้ยง เข้านี้เฉลี่ยของปากกาชนนกับ
เหยือกเหล้าที่ได้แสงสว่างจากคบไฟดูราวกับเกาะแห่งแสงท่ามกลางทะเลหมอก
โกลออกไปทางปากแม่น้ำ ไฟสัญญาณของไฮทาวเวอร์ล่องลอยอยู่ในความชื้น
ของยามราตรีเหมือนดวงจันทร์สีส้มมัวๆ แต่แสงนั้นแทบไม่ได้ทำให้เขาอารมณ์
ดีขึ้นเลย

ปานนี้หนักแแล้วแปรธาตุน่าจะมาถึงแล้ว นี่เป็นเรื่องล้อเล่นกันอย่าง
ร้ายกาจ หรือเกิดอะไรขึ้นกับบุรุษผู้นั้นหรือเปล่า นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ไซคหันหลัง
ให้เพต ครั้งหนึ่งเขาเคยถือว่าตนไซคิตีที่ได้รับเลือกให้ช่วยอาร์ชเมสเตอร์วัลเกรฟ
ผู้ชราเลี้ยงนกเรเวน โดยไม่เคยคาดฝันว่าไม่นานเขาต้องทำหน้าที่นำอาหารมาให้
ชายชรา กวาดห้องพัก และแต่งตัวให้เขาทุกเช้าด้วย ทุกคนบอกว่าวัลเกรฟลื้ม

วิชาศิลปะการเลี้ยงนกเรเวนมากกว่าที่เมสเตอร์ส่วนใหญ่เคยรู้ด้วยซ้ำ เพตจึงคิดว่าอย่างน้อยที่สุดเขาคงพอมีหวังจะได้ห้วงเหล็กสีดำ แต่แล้วกลับพบว่าวัลเกรฟไม่อาจให้เขาได้สักอัน ที่ชายชราผู้นี้ยังคงเป็นอาร์ชเมสเตอร์อยู่ได้ก็ด้วยความเมตตาของเคราะห์ของผู้อื่นเท่านั้น แม้สมัยหนึ่งวัลเกรฟจะเป็นเมสเตอร์ผู้ยิ่งใหญ่ แต่บัดนี้เลื้อคลุ่มของเขามิไวก่ปิดซุดชั้นในที่เปราะอะเปื้อนสกปรก อยู่เกือบตลอดเวลา และเมื่อครั้งที่ผ่านไปผ่านมา ผู้ช่วยบางคนพบเขาร้องไห้ในห้องสมุด เพราะหาทางกลับห้องพักไม่ได้ เมสเตอร์กอร์มอนมานั่งอยู่ใต้หน้ากากเหล็กแทนวัลเกรฟแล้ว กอร์มอนคนเดียวกับที่เคยกล่าวหาว่าเพตเป็นชโม่ยนั้นแหละ

นกในคิงเกลเริ่มขับขานอยู่บนต้นแอ๊ปเปิ้ลริมน้ำ เสียงที่ไพเราะเสนาะโสตนี้ เป็นช่วงผ่อนพักที่นำยินดียิ่งจากเสียงกรีดร้องแหบห้าว ดัง *แค้วัก ๆ* ไม่หยุดหย่อนของนกเรเวนที่เขาดูเลามาทั้งวัน พวกนกเรเวนขาวรู้จักชื่อเขาด้วย เมื่อใดก็ตามที่เห็นเขา พวกมันจะกระซิบบอกกัน *“เพต เพต เพต”* จนเขาอยากจะแผดร้องให้สิ้น เจ้านกสีขาวตัวใหญ่พวกนี้เป็นความภูมิใจของอาร์ชเมสเตอร์วัลเกรฟ เขาต้องการให้พวกมันกินเขาเมื่อเขาตาย แต่เพตสงสัยอยู่ครามครันว่าพวกมันตั้งใจจะกินเขาด้วย

บางทีอาจเป็นเพราะฤทธิ์น้ำแอ๊ปเปิ้ลหมักที่แรงจนน่ากลัวนั้นกระมัง -- อันที่จริงเขาไม่ได้มาที่นี่เพื่อจะดื่ม แต่เพราะอัลเลอร์ธซ์ชื่อเหล่าเลี้ยงฉลองท่วงทองแดงของเขา และความรู้ลึกลับผิดก็ทำให้เขาคอแห้ง -- แต่เสียงของนกในคิงเกลนั้นแหบจะฟังราวกับมันกำลังร้องเสียงสั่นร่ำว่า *เหล็กเป็นทอง เหล็กเป็นทอง เหล็กเป็นทอง* ซึ่งเป็นเรื่องแปลกเพราะนั่นคือสิ่งที่ชายแปลกหน้าพูดในคืนที่โรซีย์พาทั้งสองมาพบกัน “ท่านเป็นใคร” เพตถาม ชายคนนั้นตอบว่า “นักเล่นแร่แปรธาตุ ข้าเปลี่ยนเหล็กให้เป็นทองได้” และในมือเขาก็มีเหรียญเต๋นไปมาอยู่บนข้อมือ เป็นทองคำสีเหลืองอ่อนส่งประกายอยู่ในแสงเทียน ด้านหนึ่งมีรูปมังกรสามหัว อีกด้านหนึ่งเป็นรูปเศียรของพระราชองค์หนึ่ง ที่ตายไปแล้ว *เหล็กเป็นทอง เพตจำได้ดี เจ้าจะไม่มีทางได้ทำไปกว่านี้อีกแล้ว เจ้าอยากได้นางไหมละ เจ้ารักนางไม่ใช่หรือ “ข้าไม่ใช่ชโม่ย”* เขาบอกกับชายที่เรียกตัวเองว่านักเล่นแร่แปรธาตุ “ข้าเป็นเด็กฝึกหัดที่ซิดาเดล” นักเล่นแร่

แปรธาตุค้อมศิระระลงพุดว่า “ถ้าเจ้าอยากคิดทบทวนดูใหม่ ข้าจะกลับมาที่นี้หลังจากนี้สามวัน พร้อมกับมังกรของข้า”

สามวันผ่านไป เพตกลับไปที่เรือนพักแรมปากกาขนนกกับเหยือกเหล้า ยังคงไม่แน่ใจว่าเขาเป็นอะไร แต่แทนที่จะพบนักเล่นแร่แปรธาตุคนนั้น เขากลับพบมอลแลนเดอร์, อาร์เมน และสฟิงซ์ โดยมีรูปร่างขบขมนมาด้วย มันคงจะน่าสงสัยถ้าเขาไม่เข้าไปร่วมวงด้วย

เรือนพักแรมปากกาขนนกกับเหยือกเหล้าไม่เคยปิด เป็นเวลาหกร้อยปีมาแล้วที่มันตั้งอยู่บนเกาะของมันในแม่น้ำเหล้าองุ่นน้ำผึ้ง และไม่เคยเลยสักครั้งที่จะปิดประตูหยุดทำการค้า แม้อาคารสูงที่สร้างด้วยไม้หลังนี้จะเอียงกระเท่เร่ไปทางทิศใต้ เหมือนพวกเด็กฝึกหัดที่บางครั้งยืนเอียงกระเท่หลังตีไม้ไปเหยือกหนึ่ง แต่เพตก็คาดว่าเรือนพักแรมแห่งนี้จะยังยืนหยัดอยู่ต่อไปอีกหกร้อยปีเพื่อขายเหล้าองุ่น เหล้าเอล และน้ำแอ็บเปิ้ลหมักที่แรงจนน่ากลัวให้กับพวกกะลาสีเรือแม่น้ำ กะลาสีเรือทะเล ช่างตีเหล็ก นักขบข่านำ นักบวช เจ้าชายเด็กฝึกหัด และผู้ช่วยของซิดาเดล

“โอลด์ทาวน์ไม่ใช่โลกทั้งใบ” มอลแลนเดอร์ประกาศด้วยเสียงดังกินเหตุ เขาเป็นบุตรชายของอัศวินคนหนึ่ง และซี้เมาเท่าที่ใครคนหนึ่งจะมาได้ เขาเมาเกือบทุกคืนตั้งแต่มีคนมาแจ้งข่าวว่าบิดาของเขาเสียชีวิตที่แม่น้ำทมิฬ แม้ในโอลด์ทาวน์ซึ่งอยู่ห่างไกลจากการสู้รบ และปลอดภัยอยู่หลังกำแพงเมืองสงครามห้าพระราชาก็ยังส่งผลกระทบต่อทุกคน...แม้อาร์ชเมสเตอร์เบเนดิกต์จะยืนยันว่าไม่เคยมีสงครามห้าพระราชานี้ เนื่องจากเรนลี บาราเธียน ถูกสังหารก่อนที่เบลอน เกรย์จอย จะตั้งตนเป็นพระราชาก็ตาม

“พอข้าพุดเสมอว่าโลกกว้างใหญ่กว่าปราสาทของท่านลอร์ดไม่ว่าคนไหน” มอลแลนเดอร์พุดต่อ “มังกรต้องเป็นสิ่งเล็กน้อยที่สุดในบรรดาสิ่งที่คนเราจะเจอที่การ์ธ อัสนาย และยิติ เรื่องเล่าพวกนั้นของกะลาสี...”

“...ก็เป็นแค่เรื่องเล่าของพวกกะลาสี” อาร์เมนขัดขึ้น “พวกกะลาสิน่ะ มอลแลนเดอร์ที่รักของข้าเอ๊ย ถ้าเจ้ากลับไปที่ทำเทียบเรือ ข้าพนันได้เลยว่าเจ้าจะต้องเจอพวกกะลาสีที่เล่าเรื่องนางเงือกที่พวกเขาอนด้วย หรือเล่าว่าไปอยู่ในห้องปลามาหนึ่งปีอย่างไรบ้าง”

“แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรเล่าว่าพวกนั้นไม่ได้อยู่จริง” มอลแลนเดอร์ย่าสวบๆ ลุยกะถามหาแอ็ปเปิ้ลอีก “เจ้าต้องลงไปอยู่ในห้องปลาเสียเองจึงจะสาบานได้ว่าพวกนั้นไม่เคยไปอยู่จริง ถ้ากะลาคืนเดียวเล่าเรื่องละก็ใช่ เราอาจหัวเราะเยาะใส่ แต่ถ้ากะลาคืนจากเรือสี่ลำเล่าเรื่องเดียวกันด้วยสี่ภาษาละก็...”

“เรื่องที่เล่าไม่ตรงกัน” อาร์เมนยืนกราน “มังกรในอัลซายข้างละ มังกรในการ์ธ มังกรในมีรีน มังกรดอธราท และยังมีมังกรที่ช่วยปล่อยพวกทาสอีก... แต่ละคนเล่าเรื่องไม่ตรงกับที่คนก่อนหน้าเล่าเลย”

“ก็แค่รายละเอียดเท่านั้น” เวลาดีมีมอลแลนเดอร์จะดี้อันกว่าปกติ และแม้ยามไม่เมาเขาก็ไม่ฟังใครอยู่แล้ว “ทุกคนล้วนพูดถึงมังกรและราชินีสาวแสนสวย”

มังกรตัวเดียวที่เพตสนใจคือตัวที่ทำด้วยทองคำสีเหลืองอร่าม เขานึกสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับนักเล่นแร่แปรธาตุคนนั้น วันที่สาม เขาว่าเขาจะมาที่นี่

“มีแอ็ปเปิ้ลอีกลูกตรงท่าเจ้าแน่ะ” อัลเลอร์สร์้องบอกมอลแลนเดอร์ “และข้ายังมีลูกธนูเหลืออยู่อีกสองดอกในแล่ง”

“ช่างหัวแล่งธนูของเจ้าสิ” มอลแลนเดอร์ก็มลงคั่วผลไม้ที่ถูกลมพัดร่วง “ลูกนี้มีแต่हनอน” เขาบ่น แต่ก็ขว้างมันออกไป ลูกธนูไปทันแอ็ปเปิ้ลขณะที่มันเริ่มตกลงมา และเหมือนมันฉับออกเป็นสองซีก ซีกหนึ่งตกลงบนหลังคาหอคอยเล็ก แล้วร่วงลงบนหลังคาที่ต่ำลงมา กระดอนต่อไปอีก และหล่นลงมาห่างจากอาร์เมนเพียงฟุตเดียว “ถ้าพวกเจ้าตัดहनอนออกเป็นสองส่วน พวกเจ้าจะได้हनอนสองตัว” ผู้ช่วยบอก

“ถ้าเป็นอย่างนั้นกับแอ็ปเปิ้ลด้วย ก็จะไม่มีการต้องหิวแล้ว” อัลเลอร์สพูดพร้อมด้วยรอยยิ้มน้อยๆ ตามปกติของเขา สฟิงซ์มักยิ้มอยู่ตลอดเวลาราวกับเขาารู้เรื่องตลกร้ายที่เป็นความลับบางอย่าง รอยยิ้มแบบนั้นทำให้เขาดูชั่วร้ายเข้ากันได้ดีกับคางແหลม ปอยผมແหลมกลางหน้าผาก และลอนผมหยักหนาที่ตัดสั้นและดำเป็นมัน

อัลเลอร์สน่าจะไ้เป็นเมสเตอร์ เขามาอยู่ที่ซิดาเดลได้เพียงปีเดียว แต่หลอมห้วงโลหะสำหรับสายโซ่ของเมสเตอร์ได้สามห้วงแล้ว อาร์เมนอาจทำได้มากกว่า แต่กว่าจะไ้แต่ละห้วง เขาต้องใช้เวลาถึงหนึ่งปี ถึงกระนั้นเขาก็คงจะ

ได้เป็นเมสเตอร์เช่นกัน รูนกับมอลแลนเดอร์ยังเป็นเด็กฝึกหัดหน้าใหม่อยู่ แต่รูนยังเด็กมาก ส่วนมอลแลนเดอร์ก็ชอบดื่มมากกว่าอ่านตำรา

แต่เพตนั้น...

เขาอยู่ที่ซิดาเดลมาห้าปีแล้ว มาถึงตั้งแต่อายุไม่เกินสิบสาม แต่เขาก็ยังคงอ่อนหัดเหมือนวันแรกที่มาจากแดนตะวันตก มีอยู่สองครั้งที่เขาเชื่อว่าตนพร้อม ครั้งแรกเขาไปยื่นต่อหน้าอาร์ชเมสเตอร์ว่าเอลลินเพื่อแสดงความรู้เรื่องทอ้งฟ้า แต่กลับได้เรียนรู้ว่าเหตุใดวาเอลลินน้ำส้มสายชูจึงได้ฉายาเช่นนั้น เพตใช้เวลาสองปีกว่าจะรวบรวมความกล้าไปลองอีกครั้ง คราวนี้เขาไปหาอาร์ชเมสเตอร์เอโบรสซราผู้อารี ผู้เป็นที่รู้กันว่ามีความเฉลียวฉลาดและมีมือที่อ่อนนุ่ม แต่การทอดถอนใจของเอโบรสก็ปรากฏว่าน่าเจ็บปวดพอๆ กับคำพูดเจ็บแสบของวาเอลลิน

“แอ็ปเปิ้ลลูกสุดท้ายแล้ว” อัลเลอร์สตัลญา “แล้วข้าจะบอกพวกเจ้าว่า ข้าสงสัยอะไรเรื่องมังกรพวกนี้”

“เจ้าจะรู้อะไรที่ข้าไม่รู้ได้ยังไงกัน” มอลแลนเดอร์บ่นนิ่มง่า เขาเห็นแอ็ปเปิ้ลลูกหนึ่งบนกิ่ง จึงกระโดดขึ้นไปเด็ดแล้วขว้างออกไป อัลเลอร์สตัลญาสยดสยองมาข้างหลังจนถึงใบหู หันร่างอย่างสวยงามตามเป้าที่ลอยลี้ว แล้วปล่อยลูกธนูออกไปพอดีกับที่แอ็ปเปิ้ลเริ่มตกลงมา

“เจ้ายังครั้งสุดท้ายพลาดเสมอเลยนะ” รูนพูด

แอ็ปเปิ้ลตกลงในแม่น้ำดังโครมโดยไม่ถูกลูกศรแตะต้อง

“เห็นไหมล่ะ” รูนว่า

“วันไหนที่เจ้าทำได้หมด วันนั้นเจ้าจะไม่ก้าวหน้าอีกต่อไป” อัลเลอร์สปลดธนูยาวออกจากบ่า แล้วเก็บไว้ในซองหนัง ธนูนี้สลักจากไม้หัวใจทองเป็นไม้หายากและมีชื่อในตำนานจากหมู่เกาะฤดูร้อน ครั้งหนึ่งเพตเคยลองอมนันแต่ไม่สำเร็จ สฟิงซ์ตัวเล็กขอบบาง แต่แขนพอมๆ นั้นมีพลังกำลังมิใช่น้อย เพตนึก ขณะที่อัลเลอร์สเหวี่ยงขาข้างหนึ่งข้ามม้านั่งมาเอื้อมหยิบจอกเหล้าองุ่นของเขา “มังกรมีสามหัว” เขาประกาศด้วยเสียงเบาหวานคางแบบชาวดอร์น

“นั่นเป็นปริศนาคำทายหรือ” รูนอยากรู้ “ในนิทานพวกสฟิงซ์มักชอบพูดเป็นปริศนาเสมอ”

“ไม่ใช่ปริศนา” อัลเลอร์สจิบเหล้าองุ่นของเขา ส่วนคนอื่นๆ ชดน้ำ แอ๊ปเปิ้ลหมักที่แรงจนน่ากลัวที่เป็นของขึ้นชื่อของเรือนพักแรมปากกาชนกกับเหยือกเหล้า แต่อัลเลอร์สชอบเหล้าองุ่นหวานรสแปลกซึ่งมาจากเมืองแม่ของเขา มากกว่า แม้ว่าไนโอลด์ทาวน์ เหล้าองุ่นที่วันนี้จะไม่ใช่ของถูกก็ตาม

ลีโอผู้เกียจคร้านเป็นคนตั้งฉายาให้อัลเลอร์ว่า “สฟิงซ์” สฟิงซ์มีส่วนประกอบของโน่นนิดนั่นหน่อย คือมีใบหน้าเป็นมนุษย์ มีร่างเป็นสิงห์ มีปีก เป็นเหยี่ยว อัลเลอร์สก็เช่นกัน พ่อเขาเป็นชาวดอร์น แม่เป็นชาวเกาะฤดูร้อน ผิวดำ ผิวของอัลเลอร์สเองก็คล้ำเข้มดุจไม้สัก และเขายังมีตาสีนิลเหมือนรูปสลักสฟิงซ์หินอ่อนสีเขียวที่ตั้งขนบอยู่สองข้างประตูใหญ่ของซิดาเดลด้วย

“ไม่เคยมีมังกรตัวไหนมีสามหัว ยกเว้นที่อยู่บนโน้ลกับธง” อาร์เมนผู้ช่วยพูดหนักแน่น “นั่นเป็นการตกแต่งเพื่อทำตราประจำตระกูลเท่านั้น นอกจากนี้พวกทาร์แกเรียนก็ตายหมดแล้วด้วย”

“ไม่หมดหรอก” อัลเลอร์สว่า “ราชาจากมีน้องสาวคนหนึ่ง”

“ข้าคิดว่าหัวของเธอถูกฟาดกับกำแพงเหล็กไปแล้ว” รูนพูด

“ไม่ใช่” อัลเลอร์สบอก “แต่เป็นเอกอน ลูกชายตัวน้อยของเจ้าชายเรการ์ที่ถูกทหารหาญของราชสีห์แห่งเลนนิสเตอร์จับหัวฟาดกับกำแพง เรากำลังพูดถึงน้องสาวของเรการ์ซึ่งเกิดที่ดราโก้สโตนก่อนที่นั่นจะแตก คนที่ชื่อเดเนริส”

“ธิดาวายุ ตอนนี้ข้าจำเธอได้แล้ว” มอลเลนเดอร์ซูเหยือกของเขาริ้นสูง ทำเอาน้ำแอ๊ปเปิ้ลหมักที่เหลืออยู่กระฉอกหก “ดื่มให้เธอ!” เขากลืนเข้าไปอีกใหญ่ กระแทกเหยือกเปล่าลงบนโต๊ะ เธอแล้วเอาหลังมือเช็ดปาก “โรซีย์ไปไหนนี่ ราชินีผู้ชอบธรรมของเราสมควรจะได้ดื่มน้ำแอ๊ปเปิ้ลหมักอีกรอบ ไซ้ใหม่เพื่อน”

อาร์เมนผู้ช่วยทำหน้าที่ “พูดเบาๆ หน่อย เจ้าโง่ เจ้าไม่ควรแม้แต่จะพูดเล่นเกี่ยวกับเรื่องพรรคนี้ เจ้าไม่มีทางรู้หรอกว่าใครอาจฟังเราอยู่ แมงมุมมีหูอยู่ทุกหนแห่ง”

“โอ๊ย อย่าดาขาวไปหน่อยเลย อาร์เมน ข้ากำลังเสนอให้ดื่ม ไม่ใช่คิดกบฏสักหน่อย”

เพตได้ยินเสียงหัวเราะที่หู แล้วเสียงเบาๆ แต่เจ้าเล่ห์เสียงหนึ่งก็ดัง

มาจากข้างหลังเขา “ข้ารู้้อยู่ตลอดเวลาแล้วละว่าเจ้าเป็นกบฏ เจ้ากบระโหด” ลีโอผู้เกียจคร้านนั่งคุดคู้อยู่ตรงเชิงสะพานไม้พาดเก่าๆ สวมชุดผ้าแพรหลายทาง สีเขียวกับทอง เลือกลูมใหม่สีดำตัวสั้นไม่มีแขนกลัดอยู่ที่ป่าด้วยกุหลาบหยก เหล่าอู่งุ่นที่เขาทำหกลีไส้ด้านหน้าของเสื้อนั้นมีสีแดงจัดเมื่อดูจากสีของรอยเปื้อน ผมสีบลอนด์เทาปอยหนึ่งตกลงมาปิดตาข้างหนึ่ง

มอลแลนเดอร์ฉุนโกรธขึ้นมาเมื่อเห็นเขา “ไอ้โสโครก ไปให้พ้น ที่นี่ไม่มีใครต้อนรับเจ้า” อัลเลอร์สัจจับแขนเขาเพื่อให้สงบสติอารมณ์ ในขณะที่อาร์เมนขมวดคิ้ว “ลีโอ ให้ตายสิ ข้าเข้าใจว่าเจ้ายังต้องถูกกักบริเวณอยู่ในเซิตาเดล...”

“...อีกสามวัน” ลีโอผู้เกียจคร้านยกไหล่ “เพเรสตันบอกว่าโลกมีอายุสี่หมื่นปี มอลลอสบอกว่าห้าแสนปี แล้วจะเอาอะไรกับแค่สามวัน ข้าขอถามเจ้าหน่อย” แม้จะมีโต๊ะวางบนเฉลียงอีกกว่าสิบตัว แต่ลีโอกลับนั่งลงที่โต๊ะของพวกเขา “ซื้อเหล่าทองจากอาร์เบอร์เลี้ยงข้าสักจอกลิ กบระโหด แล้วบางทีข้าจะไม่บอกพ่อข้าเรื่องเจ้าตีมอวยพร เบี้ยที่โรงหมากรุกอันตรายมันไม่เข้าข้างข้า และข้ายังเสียกวางเหรียญสุดท้ายแลกกับอาหารเย็นด้วย มีลูกหมูในซอสพลัม ยัดไส้เกล็ดกับเห็ดทรัฟเฟิลขาว คนเราต้องกิน แล้วพวกเจ้าละกินอะไร”

“แกะ” มอลแลนเดอร์พูดอุบอิบ น้ำเสียงไม่ชอบใจเอาเสียเลย “สะโพกแกะต้ม เราแบ่งกันกิน”

“ข้าแน่ใจว่ามันต้องทำให้พวกเจ้าอิม” ลีโอหันไปหาอัลเลอร์ส “ลูกชายของท่านลอร์ดควรวางใจวางนะ สฟิงซ์ ข้าเข้าใจว่าเจ้าได้ห้วงทองแดงแล้ว ข้าจะตีมจลองให้”

อัลเลอร์สยิ้มตอบลีโอ “ข้าซื้อให้แต่กับเพื่อนเท่านั้น และข้าก็ไม่ใช่ลูกชายท่านลอร์ดด้วย เรื่องนี้ข้าเคยบอกเจ้าแล้ว แม่ข้าเป็นคนค้าขาย”

ดวงตาของลีโอเป็นสีน้ำตาลอ่อน เป็นประกายด้วยฤทธิ์เหล่าอู่งุ่นและความมั่งร่ำ “แม่เจ้าเป็นลิงจากหมู่เกาะฤดูร้อน พวกดอร์นจะนอนกับอะไรก็ได้ที่มีรูอยู่ตรงหว่างขา ข้าไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เจ้าโกรธหรอกนะ เจ้าอาจมีผิวสีน้ำตาลเหมือนลูกนัท แต่อย่างน้อยเจ้าก็อาบน้ำ ไม่เหมือนไอ้เด็กเลี้ยงหมูตัวลายของเรานั่นหรอก” เขาโบกมือไปทางเพต

ถ้าข้าพาดปากมันด้วยเหยือกของข้า คงเลาะพื้นมันออกได้ครึ่งปาก เพตนิ๊ก เพตตัวลาย เด็กเลี้ยงหมูที่เป็นตัวเอกในนิทานหยาบโลนนับพันเรื่อง เป็นคนบ้านนอกเข่อซ่าแต่ใจดี ที่มักเอาชนะพวกลอร์ดเล็กลอร์ดน้อยตัวอ้วนใหญ่ อัศวินจอมโยธ และนักบวชชื้อโอที่มารุ่นวายกับเขา ด้วยเหตุผลบางอย่าง ความโง่เขลาของเขามักกลีบกลายเป็นความฉลาดแกมโกงแบบเป็นเท็น และเรื่อง มักจะจบลงด้วยเพตตัวลายได้นั่งบนที่นั่งสูงของท่านลอร์ด หรือไม่ก็ได้หลับนอน กับลูกสาวของอัศวิน แต่นั่นคือนิทาน ในโลกแห่งความเป็นจริงเด็กเลี้ยงหมู ไม่มีวันได้อยู่สุขสบายแบบนั้น บางครั้งเพตคิดว่าแม่คงจงเกลียดจงชังเขาจึง ตั้งชื่อนี้ให้

อัลเลอร์สไม่ได้ยิ้มอีกต่อไป “เจ้าต้องขอโทษข้า”

“จันรี” ลีโอพูด “จะทำได้ยังไง คอข้าแห้งผาก...”

“เจ้าทำให้ตระกูลของเจ้าต้องขายหน้าด้วยคำพูดทุกคำที่เจ้าพูด” อัลเลอร์ส บอกเขา “เจ้าทำให้ชิตาเดลต้องขายหน้าด้วยการเป็นหนึ่งในพวกเรา”

“ข้ารู้่น่า จันชื้อเหล้าอุงุ่นให้ข้าหน่อยสิ ข้าอาจทำให้ความอับอายขายหน้า ของข้ามันจมหายไปได้”

มอลแลนเดอร์พูด “ข้าอยากลากลิ้นของเจ้าออกมาจนถึงโคน”

“จริงรี จันข้าจะเล่าเรื่องมังกรให้พวกเจ้าฟังได้ยังไงล่ะ” ลีโอยกไหล่ อีกครั้ง “เจ้าพวกพันทางนั่นมีสิทธิเป็นเจ้าของมัน ลูกสาวของพระราชารวิกจริต ยังมีชีวิตอยู่ และเธอพักมังกรออกจากไซมาสามตัวด้วย”

“สามเชียวรี” รุนถามด้วยความอัศจรรย์ใจ

ลีโอตอบมือรุนเบาๆ “มากกว่าสอง และน้อยกว่าสี่ ข้าจะยังไม่พยายาม หลอมห่วงทองทรอกนะถ้าข้าเป็นเจ้า”

“อย่ายุ่งกับเขา” มอลแลนเดอร์เตือน

“ช่างเป็นนักบวระโหดที่หาญกล้าเสียจริง ก็ได้ตามใจเจ้า ทุกคนที่มาจาก เรือทุกลำที่แล่นอยู่ในริศมีหนึ่งร้อยโยชน์จากเมืองการ์ธต่างพูดถึงมังกรพวกนี้ กันทั้งนั้น แถมบางคนยังจะบอกเจ้าด้วยว่าเห็นมันมากับตา ท่านผู้วิเศษยัง เอนเอียงไปทางจะเชื่อพวกเขาด้วย”

อาร์เมนบ่ปากอย่างไม่เห็นด้วย “มาร์วินนะเชื่อถือไม่ได้ อาร์ชเมสเตอร์

เพเรสตันจะเป็นคนแรกที่บอกเจ้า”

“อาร์ชเมสเตอร์รีอัมก็พูดอย่างนั้นเหมือนกัน” รูนบอก

ลีโอฮาวทวอด “ทะเลเป็ยก พระอาทิตย์อบอุ่น และเจ้าโรงเลี้ยงสัตว์
เกลียดเจ้ามัสติฟ”

เขาเที่ยวตั้งฉายาให้ทุกคน เพตนี่ก็ แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามาร์วินเหมือน
สุนัขพันธุ์มัสติฟมากกว่าเหมือนเมสเตอร์ ทำทางอย่างก็บว่าเขายากกัดคนด้วย
ส่วนผู้วิเศษก็ต่างจากเมสเตอร์คนอื่นๆ ผู้คนพูดกันว่าเขาคบหากับพวกนางโลม
และพ่อมดพเนจร เสวนากับชาวอิบเป็นชนดก และพวกชาวเกาะฤดูร้อน
ผิวดำเมี่ยมด้วยภาษาของพวกนั้น และทำพิธีบูชาัญพวยเทพแปลกๆ ที่วิหาร
เล็กๆ ของพวกทะเลสาบแฉวท่าเรือ มีคนบอกว่าเห็นเขาที่เมืองใต้ดิน ที่สนาม
แข่งหนู และที่ช่องนางโลมผิวดำ คลุกคลีอยู่กับพวกละครใบ้ นักขับลำนำ
นักดาบรับจ้าง หรือแม้แต่พวกขอทาน บางคนถึงกับกระซิบว่าครั้งหนึ่งเขาเคย
ชกคนจนตายมาแล้ว

หลังจากมาร์วินใช้เวลาอยู่ในแดนตะวันออกแปดปี เพื่อทำแผนที่ดินแดน
อันห่างไกล ค้นหาหนังสือที่สูญหาย และศึกษาวิชาลับพวกพ่อมดหมอผีและ
ผู้ผูกเงา เมื่อเขากลับมายังโอลด์ทาวน์ วาเอลสินน้ำสัสมายชูก็ตั้งฉายาเขาว่า
“มาร์วินผู้วิเศษ” ไม่ช้าชื่อนี้ก็กระฉ่อนไปทั่วโอลด์ทาวน์ สร้างความหงุดหงิด
รำคาญอย่างยิ่งแก่วาเอลสิน “ทั้งเรื่องคาถากับการสวดมนต์ให้เป็นเรื่องของ
พวกนักบวชกับบาทหลวงเถอะ เจ้าจงมุ่งมันศึกษาแต่เรื่องที่เป็นความจริงที่
คนเราจะเชื่อถือได้” อาร์ชเมสเตอร์รีอัมเคยให้คำแนะนำเพตครั้งหนึ่ง แต่
แหวน ไม้เท้า และหน้ากากของรีอัมเป็นทองคำเหลืองอร่าม และสายโซ่
เมสเตอร์ของเขาก็ไม่มีห่วงที่ทำด้วยเหล็กกล้าวาลีเรีย

อาร์เมนมองลีโอผู้เกียจคร้านอย่างดูแคลน อาร์เมนมีจมูกได้รูปสวย
ไว้ที่ติ ยาว บาง และแหลม “อาร์ชเมสเตอร์มาร์วินเชื่อเรื่องแปลกประหลาด
มากมาย” เขาพูด “แต่เขาก็ไม่มีข้อพิสูจน์เรื่องมังกรมากไปกว่ามอลเลนเดอร์
หรือก มันก็แค่เรื่องเล่าอีกเรื่องของพวกทะเลสาบเท่านั้น”

“เจ้าพูดผิดแล้ว” ลีโอว่า “ในห้องของผู้วิเศษมีเทียนแก้วจุดอยู่เล่ม
หนึ่ง”

ความเสียบเข้าปกคลุมเคลือบที่สว่างด้วยแสงคอปไฟ อาร์เมนถอนหายใจ และสิ้นศรัทธา มอลแลนเดอร์เริ่มหัวเราะ สฟิงซ์จ้องลีโอบอย่างพิลึกพิลั่นด้วยดวงตาโตสีดำ ส่วนรูนมีท่าทางงงวย

เพตรูรู้เรื่องเทียนแก้วแม้จะไม่เคยเห็นมันติดไฟ เทียนนี้เป็นความลับที่เก็บได้แย่งที่สุดในซีตาเดล ว่ากันว่าเป็นเทียนที่นำจากวาลีเรียมาที่โอลด์ทาว์น เมื่อหนึ่งพันปีก่อนกาลวิบัติ เขาได้ยืนยันว่ามีสี่เล่ม เล่มหนึ่งสีเขียว อีกสามเล่มสีดำ ทุกเล่มสูงและบิดเป็นเกลียว

“เทียนแก้วพวกนี้คืออะไรหรือ” รูนถาม

อาร์เมนผู้ช่วยกระแอมให้คอโล่ง “คืนก่อนที่พวกผู้ช่วยจะปฏิญาณตน พวกเขาต้องตื่นอยู่ตลอดคืนคนเดียวในห้องใต้ดิน โดยไม่ได้รับอนุญาตให้หน้า โคมไฟ คอปไฟ ตะเกียง หรือว่าเทียนเล่มเล็กเข้าไปด้วย...มีแต่เทียนที่ทำด้วยหินแก้วภูเขาไฟเท่านั้น เขาจะต้องอยู่ในความมืดทั้งคืน เว้นแต่จะจุดเทียนเล่มนี้ได้ มีบางคนลองจุดดู พวกโง่เง่าและดื้อด้านที่พยายามศึกษาสิ่งที่เรียกกันว่า ความลึกลับชั้นสูง บ่อยครั้งที่พวกเขาโดนเทียนขนาดนั้นเพราะว่ากันว่าชอบเทียนนั้นคมกริบราวใบมีดโกน จากนั้นก็ต้องคอยจุนรุ่งเข้ากับมือที่เลือดโชก และครุ่นคิดถึงความล้มเหลวของตน คนที่ฉลาดกว่าจะแค้นนอนหลับ หรือสวดภาวนาทั้งคืน แต่ทุกปีจะต้องมีสักสองสามคนที่ลองจุดเสมอ”

“ใช่” เพตเคยได้ยินเรื่องเดียวกันนี้มา “แต่เทียนที่ให้แสงสว่างไม่ได้จะมีประโยชน์อันใด”

“นี่คือบทเรียน” อาร์เมนพูด “เป็นบทเรียนสุดท้ายที่เราต้องรู้ก่อนที่เราจะได้สวมโซ่ของเมสเตอร์ เทียนแก้วเป็นตัวแทนของความจริงและการเรียนรู้ เป็นของหายาก งดงาม และเปราะบาง รูปร่างทำเป็นเทียนเพื่อเตือนเราว่า เมสเตอร์จะต้องเป็นผู้ส่องสว่างไม่ว่าเขาจะรับโซ่อยู่ ณ ที่ใด มันคมเพื่อเตือนเราว่าความรู้อาจเป็นอันตรายได้ คนฉลาดอาจกลายเป็นคนยโสในสติปัญญาของตน แต่เมสเตอร์ต้องถ่อมตนอยู่เสมอ เทียนแก้วเตือนเราเช่นนั้นเหมือนกัน แม้หลังจากที่เมสเตอร์กล่าวคำปฏิญาณตน สวมโซ่ประจำตำแหน่ง และออกไปทำงานแล้ว เขายังหวงคิดถึงความมืดในคืนที่ตื่นอยู่ตลอดคืนนั้น และจดจำว่าเขาไม่มีทางจุดเทียนติดได้...เพราะแม้จะมีความรู้ แต่บางสิ่งบางอย่างก็เป็นไป

ไม่ได้”

ลีโอผู้เกียจคร้านระเบิดเสียงหัวเราะ “เจ้าหมายถึงเป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้านะสิ ข้าเคยเห็นเทียนเล่มนั้นจุดอยู่กับตาข้าเองเลย”

“เจ้าเห็นเทียน บางเล่มลุกไหม้ ข้าไม่สงสัยเลย” อาร์เมนว่า “อาจเป็นเล่มที่ทำจากขี้ผึ้งสีดำก็ได้”

“ข้ารู้ว่าข้าเห็นอะไร แสงมันประหลาดและสว่างจ้า จ้ายิ่งกว่าเทียนที่ทำจากขี้ผึ้งหรือไขสัตว์ใดๆ มันทำให้เกิดเงาประหลาดๆ เปลวไฟก็ไม่ดับ แม้แต่เวลามีลมพัดผ่านประตูที่เปิดอยู่ข้างหลังข้า”

อาร์เมนยกมือขึ้นกอดอก “หินแก้วภูเขาไฟไม่ติดไฟ”

“แก้วมังกร” เพตบอ “ชาวบ้านเรียกมันว่าแก้วมังกร” ดูเหมือนเรื่องนี้จะเป็นเรื่องสำคัญ

“เขาเรียกกันอย่างนั้น” อัลเลอร์สตีฟซึร์ราฟิง “และถ้ามีมังกรในโลกนี้ อีกครั้ง...”

“มังกรกับสิ่งที่ชั่วร้ายกว่า” ลีโอพูด “พวกแกะสีเทาหลับตา แต่มันสติเฟื่องความจริง อำนาจเก่าแก่ตื่นขึ้นมา เงาขยับไหว ไม่ซ้ายุคแห่งความมหัศจรรย์และสยดสยองจะมาถึงเรา ยุคสำหรับเหล่าห่วยเทพและวีรบุรุษผู้กล้า” เขาบิดขี้เกียจ ยิ้มเกียจคร้านตามแบบของเขา “ข้าว่าเราควรจะได้มันอีกรอบนะ”

“เราตีมันพอแล้ว” อาร์เมนว่า “อีกไม่นานก็จะเข้าแล้ว เร็วกว่าที่เราอยากให้เป็น และอาร์เชเมสเตอร์เอโบรสจะพูดเรื่องคุณสมบัติของปีศาจด้วยใครที่ตั้งใจจะหลอมห่วงเงินไม่ควรพลาดที่เขาจะพูดนะ”

“ไม่ใช่เรื่องที่ข้าจะห้ามเจ้าไม่ให้ไปชิมเยี้ยว” ลีโอพูด “แต่สำหรับข้า ข้าชอบรสชาติของเหล้าอุ่นหอมจากอาร์เบอร์มากกว่า”

“ถ้าต้องเลือกระหว่างเยี้ยวกับเจ้า ข้าขอตี้มเยี้ยว” มอลเลนเดอร์ตันตัวออกห่างจากโต๊ะ “ไปเถอะ รุน”

สฟิงซ์เอื้อมือไปหยิบของธนูของเขา “ถึงเวลาไปนอนของข้าเหมือนกัน ข้าว่าข้าคงฝันถึงมังกรกับเทียนแก้ว”

“ไปกันหมดเลยรี” ลีโอยกไหล่ “ก็ได้ แต่โรซีย์ยังอยู่ บางทีข้าจะปลุกแม่สาวน้อยเนื้อหวานของเราเสียหน่อย และทำให้นางเป็นผู้หญิงเต็มตัว”

อัลเลอร์สมองเห็นสีหน้าของเพต “ถ้าเขาไม่มีทองแดงซื้อเหล้าองุ่น ลักจอก เขาก็ไม่มีมังกรจะซื้อนางหรรอก”

“ใช่” มอลแลนเดอร์พูด “อีกอย่าง ผู้ชายเท่านั้นที่จะทำให้ผู้หญิงเป็นผู้หญิงได้ ไปกับเราเถอะ เพต วัลเกอร์พม่าจะตื่นตอนพระอาทิตย์ขึ้น เขาคงต้องให้เจ้าช่วยพาไปเข้าส้วม”

ถ้าวันนี้เขาจำได้ว่าข้าเป็นใคร อาร์ชเมสเตอร์วัลเกอร์พบอกได้ว่านกเรเวนตัวไหนเป็นตัวไหนโดยไม่ยาก แต่เขาจำผู้คนได้ไม่ดีเท่า บางวันดูเหมือนเขาจะคิดว่าเพตเป็นใครคนหนึ่งชื่อเครสเซ็น “ข้ายังไม่ไป” เขาบอกเพื่อน ๆ “จะอยู่ต่ออีกสักครู่” ฟ้ายังไม่สงบเสียทีเดียว นักเล่นแร่แปรธาตุคนนั้นอาจกำลังมากก็ได้ และเพตก็ตั้งใจจะอยู่ที่นั่นเพื่อเขามาจริง

“ตามใจเจ้า” อาร์เมนว่า อัลเลอร์สมองเพตอย่างลึกลับชั่วครู่ แล้วเหวี่ยงคันธนูขึ้นฆ่าพอมบาง ก่อนจะเดินตามคนอื่น ๆ ไปยังสะพาน มอลแลนเดอร์เมามากจนต้องเดินเกาะไหล่รุ่นเพื่อไม่ให้ล้ม ซิตาเดลอยู่ไม่ไกลนักหากเป็นนกเรเวนบิน แต่พวกเขาไม่มีใครเป็นนกเรเวน และโอลด์ทาว์นก็คือเมืองเขาวงกตตี ๆ นี้เอง ทั้งซอยแคบ ตรอกเล็กตรอกน้อยที่ตัดกันไปมา และถนนแคบที่คดเคี้ยว “ระวังหน่อย” เพตได้ยินอาร์เมนพูด ขณะที่หมอกจากแม่น้ำกลืนคนทั้งสี่หายไป “คืนนี้อากาศขึ้น หินปูถนนจะลื่น”

เมื่อทั้งหมดไปแล้ว ลีโอผู้เกียจคร้านก็นั่งมองเพตอย่างไม่สบอารมณ์ อยู่อีกปากหนึ่งของโตะ “แน่จริง สฟิงซ์แอบไปก่อนกับเงินทั้งหมดของมัน ทั้งให้ข้าอยู่กับเพตตัวลาย เจ้าเด็กเลี้ยงหมู” เขาบิดขี้เกียจพร้อมกับหวาด “ไหนบอกข้าหน่อยซิ โรซีย์น้อยผู้น่ารักของเราเป็นอย่างไรบ้าง”

“นางหลับอยู่” เพตตอบหัวน ๆ

“เปลือยด้วย ข้าไม่สงสัยเลย” ลีโอยิ้มยิงฟัน “เจ้าคิดว่านางคุ้มกับมังกรเหรียญหนึ่งจริง ๆ หรือเปล่า วันหนึ่งข้าว่าต้องหาทางรู้ให้ได้”

เพตรู้ดีเกินกว่าจะตอบคำถามนั้น

ลีโอก็ไม่ต้องการคำตอบ “ข้าว่าพอข้าได้แม่สาวนั้นแล้ว ค่าตัวนางก็จะตกจนแม้แต่เด็กเลี้ยงหมูก็ยังมีเงินจ่ายเพื่อนอนกับนาง เจ้าควรขอบคุณข้าหนา”

ข้าควรจะฆ่าเจ้าต่างหาก เพตคิด แต่เขายังไม่เมามากพอจะโยนชีวิต

ตนเองทั้ง ลีโอได้รับการฝึกใช้อาวุธ และเป็นที่ยืนยันว่าเขามีฝีมือใช้ดาบกับกริชฆ่าคนได้ และถ้าเหตุการณ์ไปฆ่าลีโอเข้า นั่นก็จะหมายถึงหัวของเขาเองด้วย ลีโอมีสองชื่อในขณะที่เพตมีชื่อเดียว และชื่อที่สองของลีโอก็คือ ไทเรล เซอร์มอริน ไทเรล ผู้บัญชาการกองกำลังพิทักษ์นครของโอลด์ทาวน์เป็นบิดาของลีโอ ส่วนเมฆ ไทเรล ลอร์ดแห่งไฮการ์เด็นและผู้ปกครองแดนใต้ เป็นลูกพี่ลูกน้องกับลีโอ นอกจากนั้นชายชราแห่งโอลด์ทาวน์ หรือลอร์ดเลย์ตันแห่งไฮทาวเวอร์ ซึ่งเป็น “ผู้พิทักษ์ซิดาเดล” ด้วยท่ามกลางตำแหน่งอื่น ๆ อีกมากมายนั้น เป็นลอร์ดผู้เชิญธงผู้สืบทอดต่อตระกูลไทเรล ช่างเถอะ เพตบอกตัวเอง เขาพูดเรื่องพวกนี้เพื่อให้ข้าเจ็บใจเท่านั้น

หมอกค่อย ๆ จางลงทางทิศตะวันออก ฟ้าสว่างแล้ว เพตตระหนัก รุ่งอรุณมาถึงแล้ว แต่นักเล่นแร่แปรธาตุยังไม่มา เพตไม่รู้ว่าเขาควรหัวเราะหรือร้องไห้ ข้าจะยังเป็นไอ้หัวขโมยอยู่หรือไม่ หากข้าเอามันกลับไปเก็บที่เดิม และไม่มีใครจะรู้ได้ นี่เป็นอีกคำถามหนึ่งที่เขาไม่มีคำตอบ เหมือนคำถามพวกนั้นที่ครั้งหนึ่งเอโบรสกับวาเอลสินเคยถามเขา

เมื่อเขาเดินตัวจากมายาวและลุกขึ้นยืน น้ำแฉับเป็ลหมักที่แรงจนน้ำกล้วทั้งหมดก็ออกฤทธิ์พุ่งไปที่ศีรษะของเขาทันที จนต้องเอามือยันโตะไว้เพื่อประคองร่างไม่ให้โง่งนง “อย่ายุ่งกับโรซีย์” เขาพูดทิ้งท้ายก่อนจากไป “อย่ายุ่งกับนาง ไม่งั้นข้าอาจฆ่าเจ้า”

ลีโอ ไทเรล บัดผลมออกจากตา “ข้าไม่ดวลกับพวกเด็กเลี้ยงหมูหรอก ไปให้พ้น”

เพตหันหลังแล้วเดินข้ามลานเฉลียงไป ฝีเท้าของเขาส่งเสียงกระทบแผ่นไม้กระดานที่ตากแดดตากฝนมานานของสะพานเก่าแก่ กว่าเขาจะข้ามไปถึงอีกฟากหนึ่งนั้น ท้องฟ้าทางทิศตะวันออกก็กำลังเปลี่ยนเป็นสีชมพู โลกใบนี้กว้างใหญ่ เขามองตัวเอง ถ้าข้าซื้อลาตัวนั้น ข้าก็ยังสามารถไปตามถนนหนทางของเจ็ดราชอาณาจักรได้ ไปใช้ปลิงรักษาและเก็บไข่เหาออกจากผมชาวบ้าน ข้ายังอาจไปสมัครทำงานบนเรือ ไปกรรเชียงเรือ แล่นเรือไปการ์ธและเข้าไปทางประตูหยกเพื่อดูมังกรโหดเหี้ยมพวกนั้นด้วยตาตัวเอง ข้าไม่จำเป็นต้องกลับไปหาวัลเกรฟเผ่ากับนกเรเวนหรอก

แต่กระนั้นเท้าของเขากลับหันกลับไปทางซีตาเดล

เมื่อลำแสงแรกของดวงอาทิตย์ส่องลอดออกมาจากกลุ่มเมฆทางทิศตะวันออก เสียงระฆังยามเช้าจากวิหารของกะลาสีแถวท่าเรือก็เริ่มย่า อืดใจต่อมาเสียงระฆังจากวิหารของท่านลอร์ดก็ดังผสมโรง ตามด้วยระฆังของวิหารเจ็ดแท่นบูชาจากสวนของพวกเขาอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำเหล้าองุ่นน้ำผึ้ง และสุดท้ายก็ระฆังจากวิหารดวงดาวซึ่งเป็นที่พักของสังฆราชมานานนับพันปีก่อนที่เอคอนจะขึ้นฝั่งที่คิงส์แลนดิง เสียงจากระฆังก่อให้เกิดดนตรีที่ทรงพลังยิ่งใหญ๋ แม้จะไม่ไพเราะเสนาะโสตเท่ากับนกไนติงเกลเล็กๆ ตัวเดียวก็ตาม

ภายใต้เสียงย่ำระฆัง เพตได้ยินเสียงขับลำนำด้วย ทุกเช้ายามแสงแรกเริ่มสาดส่อง พวกนักบวชแดงจะมาชุมนุมกันเพื่อต้อนรับดวงอาทิตย์ภายนอกวิหารหลังเล็กของพวกเขาที่ท่าเรือ เพราะรัตติกาลนั้นมีดมนและเต็มไปด้วยสิ่งน่าพรันพรึง เพตได้ยินพวกนักบวชร้องถ้อยคำเหล่านั้นมาเป็นร้อยครั้ง เพื่อวอนขอให้เทพวัลลอร์ช่วยพวกเขาให้พ้นจากความมืด สำหรับเขา เทพทั้งเจ็ดเป็นเทพพอแล้ว แต่เขาเคยได้ยินมาว่าสแตนนิส บาราเถียน หันมาบูชาในพิธีเพลิงราตรีในตอนนั้น และถึงขั้นนำสัญลักษณ์หัวใจคคิของวัลลอร์ไปประดับบนธงแทนรูปกางเขนมงกุฎ ถ้าเขาได้ครองบัลลังก์เหล็ก พวกเราคงต้องท่องจำถ้อยคำในบทลำนำของพวกนักบวชแดงแน่ เพตคิด แต่นั่นคงไม่น่าเป็นไปได้ ไทวิน แลนนิสเตอร์ บดขยี้ทัพสแตนนิสกับวัลลอร์แตกพ่ายไปที่แม่น้ำทมิฬ และอีกไม่นานเขาก็คงปราบพวกนี้จนราบคาบ และตัดหัวของบาราเถียนผู้อ้างสิทธิ์ในบัลลังก์เสียไปไม่แหลมเหนือประตูคิงส์แลนดิง

เมื่อหมอกแห่งราตรีถูกแสงอาทิตย์เผาหายไป โอลด์ทาว์นก็เริ่มปรากฏ เป็นรูปเป็นร่างอยู่รอบตัวเขา โพล์ขึ้นมาราวกับปีศาจจากความมืดสลัวก่อนรุ่งอรุณ เพตไม่เคยเห็นคิงส์แลนดิงมาก่อน แต่รู้ว่ามันเป็นเมืองที่สร้างด้วยกิ่งไม้สานโอบกั้นดินเหนียว มีถนนที่เป็นโคลนทอดยาวออกไปทุกทิศทาง หลังคามุงใบไม้แห้ง และบ้านเพิงไม้หลังเล็กๆ ส่วนโอลด์ทาว์นสร้างด้วยหิน ถนนทุกสายปูด้วยหิน ไม่เว้นแม้แต่ตรอกซอกซอยที่เล็กที่สุด ไม่มียามใดที่เมืองนี้จะสวยงามไปกว่ายามรุ่งอรุณ ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำเหล้าองุ่นน้ำผึ้งมีอาคารของสมาคมช่างฝีมือเรียงรายอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำราวกับแถวของพระราชวัง

เลยขึ้นไปทางต้นน้ำ โดมและหอคอยของซิดาเดลสูงเด่นอยู่สองฟากฝั่ง เชื่อมกันด้วยสะพานหินที่มีอาคารโถงและบ้านเรือนปลูกอยู่หนาแน่น ส่วนทางท้ายน้ำเบื้องล่างกำแพงหินอ่อนสีดำและซุ้มหน้าต่างโค้งของวิหารดวงดาวเป็นคฤหาสน์ของบรรดาผู้เคร่งศาสนาที่กระจุกตัวกันอยู่เหมือนเด็ก ๆ ที่ห้อมล้อมแทบเท้าหญิงชราผู้สูงศักดิ์

เลยออกไป ตรงที่แม่น้ำเหล่าน้ำฝั่งซ้ายยกกว้างออกไปเป็นอ่าวเสี่ยงกระซิบ มีหอคอยไฮทาวเวอร์ตั้งอยู่ แสงไฟสัญญาณจากหอคอยสว่างเจิดจ้าตัดกับยามฟ้าสว่าง จากตำแหน่งที่ตั้งอยู่เหนือหน้าผาของเกาะคึก เงาของมันจึงตัดผ่านเมืองเหมือนดาด คนที่เกิดและโตในโอลด์ทาวน์จะบอกเวลาได้จากตำแหน่งที่เงานี้ทอดลง มีบางคนอ้างว่าจากยอดหอคอยสามารถมองเห็นได้ไกลถึงผากำแพง ซึ่งอาจเป็นเหตุผลที่ลอร์ดเลย์ตันไม่เคยลงจากที่นั่นมานานกว่าสิบปีแล้ว ด้วยพอใจที่จะปกครองเมืองของตนจากในหมู่เมฆ

เกวียนของพ่อค้าเนื้อแล่นส่งเสียงกึ่งกังผ่านเพตไปตามถนนริมแม่น้ำ ลูกหมูห้าตัวที่ทำยเกวียนส่งเสียงร้องลั่นอย่างตื่นตระหนก เพตก้าวเบี่ยงให้พ้นทางและเกือบหลบไม่พ้นสิ่งที่กระเซ็นมาจากถังของเสียที่หญิงชาวบ้านคนหนึ่งเพรวรดลงมาจากหน้าต่างเหนือคิระระ เวลาช้าเป็นเมสเตอร์ในปราสาท ข้าจะมีม้าไว้ขี่ เขาคิด แล้วเขาก็สะดุดหินปูถนนก้อนหนึ่ง และนึกสงสัยว่านี่เขากำลังหลอกใครกัน สำหรับเขาคงไม่มีสายโซ่ของเมสเตอร์ ไม่มีที่นั่งที่โตะสูงของท่านลอร์ด ไม่มีม้าขาวปลอดตัวสูงไว้ขี่ แต่ละวันของเขาคงได้แต่ฟังนกรเวนร้อง แคว้ว ๆ กับขูดถูกราบขี้จากชุดชั้นในของอาร์ชเมสเตอร์วัลเกรฟเท่านั้น

เขากำลังคุกเข่าลงข้างหนึ่ง พยายามเซ็ดโคลนออกจากเสื้อคลุม เมื่อมีเสียงหนึ่งพูดว่า “สวัสดี เพต”

นักเล่นแร่แปรธาตุกำลังยืนค้ำคิระระเขาอยู่

เพตลุกขึ้นยืน “วันที่สาม...ท่านบอกว่าจะมาที่เรือนพักแรมปากกาชนกกกับเหยือกเหล้า”

“เจ้าอยู่กับเพื่อน ๆ นี้ ข้าไม่อยากเข้าไปขัดจังหวะระบวงความเป็นสหายของพวกเจ้า” นักเล่นแร่แปรธาตุสวมผ้าคลุมไหล่แบบมีฮู้ดสำหรับผู้เดินทางเป็นผ้าคลุมไหล่สีน้ำตาลที่ไม่มီးอะไรเด่นสะดุดตา แสงจากดวงอาทิตย์ที่กำลัง

ขึ้นโผล่พ้นหลังคาด้านหลังไหลของบรูซผู้นี้ จึงยากที่จะเห็นใบหน้าที่อยู่ใต้ฮู้ด “เจ้าตัดสินใจหรือยังว่าเจ้าเป็นอะไร”

เขาต้องให้ข้าพุดออกมาด้วยรี “ข้าว่าข้าคงเป็นขโมย”

“ข้าก็คิดว่าเจ้าอาจเป็น”

งานส่วนที่ยากที่สุดก็คือการลงคลานเข้าไปดิ่งหีบแข็งแรงใบนั้นออกจากใต้เตียงของอาร์ชเมสเตอร์วัลเกรฟ แม้จะเป็นหีบที่สร้างอย่างแน่นหนาและยังคาดด้วยเหล็กอีก แต่แม่กุกุญแจซาร์ด เมสเตอร์กอร์มอนเคยสงสัยว่าเพตเป็นคนทำหีบ แต่นั่นไม่จริง วัลเกรฟเองเป็นคนทำแม่กุกุญแจ หลังจากทำลูกกุกุญแจที่ใช้เปิดหายไปแล้ว

ข้างในหีบเพตพบเหรียญทองหนึ่ง ปอยผมสีเหลืองผูกโบ ภาพเขียนขนาดเล็กของสตรีนางหนึ่งที่หน้าตาคล้ายวัลเกรฟ (แม้กระทั่งหมวดของนาง) และเกาะมือรูปเปลือกกุ้งของอัศวินทำจากเหล็กกล้า วัลเกรฟอ้างว่าเกาะมือนี้เป็นของเจ้าชายองค์หนึ่ง แม้มดูเหมือนเขาจะจำไม่ได้แล้วว่าเป็นองค์ไหน พอเพตเขย่ามัน ลูกกุกุญแจเปิดหีบก็ร่วงลงบนพื้น

ถ้าข้าหีบมันขึ้นมา ข้าก็เป็นขโมย เขาจำได้ว่าคิดอย่างนั้น ลูกกุกุญแจนั้นทั้งเก่าและหนัก ทำจากเหล็กสีดำ มันควรจะเปิดประตูของซิดาเดลได้ทุกบาน มีแต่พวกอาร์ชเมสเตอร์เท่านั้นที่มีลูกกุกุญแจอย่างนี้ คนอื่นๆจะเก็บมันไว้กับตัวหรือไม่ก็ซ่อนไว้ในที่ปลอดภัย แต่ถ้าวัลเกรฟซ่อนลูกกุกุญแจของเขาไว้ ก็ไม่มีวันที่ใครจะได้เห็นมันอีก เพตคว้าลูกกุกุญแจขึ้นมาและเดินไปยังประตูได้ครึ่งทางแล้วก่อนที่จะหันกลับไปคิดว่าเหรียญเงินด้วย ขโมยก็คือขโมย ไม่ว่าจะขโมยเล็กน้อยหรือขโมยมาก “เพต” นกเรเวนขาวตัวหนึ่งส่งเสียงเรียกเขา “เพต เพต เพต”

“ท่านมีมังกรของข้าหรือเปล่า” เขาถามนักเรียนแร่แปรธาตุ

“ถ้าเจ้ามีสิ่งที่ข้าต้องการ”

“เอามาสิ ข้าอยากเห็น” เพตไม่คิดจะยอมให้ตัวเองถูกโกง

“ไม่ใช่ที่ถนุริมแม่น้ำ ตามมาสิ”

เพตไม่มีเวลาคิดและซึ้งน้ำหนักทางเลือกของเขา นักเรียนแร่แปรธาตุกำลังเดินไป เขาต้องตามไปหรือไม่ก็สูญเสียทั้งโรซีย์และมังกรไปตลอดกาล เขา

เดินตาม ขณะเดินเขาสอดมือขึ้นไปในแขนเสื้อ สัมผัสกับลูกกุญแจที่อยู่อย่างปลอดภัยในกระเป๋าที่เขาเย็บติดไว้ที่นั่น เลือกลูกของเมสเตอร์เต็มไปดด้วยกระเป๋า เขารู้เรื่องนี้ดีตั้งแต่เป็นเด็กแล้ว

เขาต้องรีบเพื่อตามให้ทันก้าวที่ยาวกว่าของนักเล่นแร่แปรธาตุ ทั้งสองเดินไปตามตรอก เลี้ยวตรงมุมตึก ผ่านตลาดหัวขโมยที่เก่าแก่ เข้าไปในซอยคนเก็บผ้าขี้ริ้ว ในที่สุดชายผู้นั้นก็เดินเลี้ยวเข้าไปในตรอกอีกแห่งหนึ่งที่แคบกว่าตรอกแรก “ตรงนี้ไกลพอแล้ว” เพตบอก “ไม่มีใครแถวนี้ เราจะทำกันตรงนี้แหละ”

“แล้วแต่เจ้า”

“ข้าต้องการมังกรของข้า”

“แน่นอน” เทรียญั้นปรากฏขึ้น นักเล่นแร่แปรธาตุหมุนมันให้กลิ้งไปตามข้อนิ้วเหมือนที่เขาทำตอนโรซี่ชีพาทั้งสองมาพบกัน ขณะที่ขยับเหรียญมังกรส่งประกายลือแสงยามเช้า ส่งให้นิ้วของนักเล่นแร่แปรธาตุเรื่องสีทองไปด้วย

เพตคว้ามันมาจากมือของอีกฝ่าย เขารู้สึกว่าทองคำอุ่นเมื่อกระทบฝ่ามือ เพตยกทองขึ้นมาที่ปากแล้วกดลงไปอย่างที่เคยเห็นใครๆ เขาทำ พุดกันตามจริงแล้ว เขาไม่แน่ใจหรอกว่าทองคำควรมีรสชาติอย่างไร แต่เขาไม่อยากให้ตัวเองดูเหมือนคนโง่

“กุญแจล่ะ” นักเล่นแร่แปรธาตุทวงอย่างสุภาพ

อะไรบางอย่างทำให้เพตลังเล “ท่านต้องการหนังสือบางเล่มใช่ไหม” ว่ากันว่าม้วนจารึกภาษาวาลีเรียเก่าแก่บางม้วนที่อยู่ในห้องใต้ดินปิดกุญแจไว้ นั่นเป็นฉบับเดียวที่เหลืออยู่ในโลก

“สิ่งที่ข้าต้องการไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า”

“ใช่แล้ว” งานเสร็จแล้ว เพตบอกตัวเอง ไปเถอะ วิ่งกลับไปที่ยากกาชนนกับเหยือกเหล้า ไปจูบปลุกโรซี่ แล้วบอกนางว่านางเป็นของเจ้าแล้ว แต่เขากลับยังรื้อ “ให้ข้าดูหน้าท่านหน่อย”

“ตามใจเจ้า” นักเล่นแร่แปรธาตุดึงผู้ดล

เขาเป็นเพียงชายคนหนึ่ง ใบหน้าเขาก็เป็นเพียงใบหน้าหนึ่ง ใบหน้าของ

ชายหนุ่ม หน้าตาธรรมดา แก้มอ้ม มีรอยเคราบางๆ และมีรอยแผลเป็นจางๆ
อยู่บนแก้มขวา เขามีจมูกงุ้ม และผมยุ่งดกหนาสีดำที่หยิกขดแน่นอยู่แถวใบหู
ไม่ใช่ใบหน้าที่เพตรูจัก “ข้าไม่รู้จักท่าน”

“ข้าก็ไม่รู้จักเจ้า”

“ท่านเป็นใคร”

“คนแปลกหน้า ไม่ใช่คนสำคัญอะไร จริงๆนะ”

“อ้อ” เพตไม่รู้จะพูดอะไรอีก เขาตั้งลูกกุญแจออกมาวางไว้ในมือของ
ชายแปลกหน้า รู้สึกศีรษะเบาโหวงเกือบเวียนศีรษะ โรซีย์ เขาเตือนตัวเอง
“ถ้าเช่นนั้นก็หมดเรื่องแล้ว”

เพตเดินไปได้แค่ครึ่งทางของตรอกเมื่อหินปูถนนเริ่มขยับได้ทำให้เขา
หินทั้งเส้นทั้งเบียด เขาคิด แต่ไม่ใช่ เขารู้สึกว่าหัวใจเต้นแรงเหมือนค้อนทุบ
อยู่ในอก “เกิดอะไรขึ้น” เขาพูด ขาของเขากลายเป็นน้ำไปแล้ว “ข้าไม่เข้าใจ”

“และจะไม่มีวันเข้าใจด้วย” เสียงหนึ่งพูดอย่างเศร้าๆ

หินปูถนนพุ่งขึ้นมาจับเขาอย่างรวดเร็ว เพตพยายามร้องขอความช่วยเหลือ
แต่เสียงเขาไม่เหลือแล้วเช่นกัน

ความคิดสุดท้ายของเขาคือคิดถึงโรซีย์

เทพพยากรณ์

เทพพยากรณ์กำลังจับคนกดน้ำให้จมน้ำที่เกรตวิค เมื่อมีคนมาบอกเขาว่า พระราชาสิ้นแล้ว

เช้าวันนั้นอากาศเย็นมัวซัว ท้องทะเลสีเทาที่มึนเหมือนสีของท้องฟ้า ชายสามคนแรกอุทิศชีวิตให้กับเทพจมน้ำอย่างไม่เกรงกลัว แต่คนที่สี่มีความศรัทธาอ่อนด้อยและเริ่มตื่นตะเกียกตะกายขณะที่ปอดของเขาเรียกร้องหาอากาศ แอโรนยืนอยู่ในเกลียวคลิ่นที่ระดับน้ำลึกถึงเอว เขาจับป่าของเด็กหนุ่มที่อยู่ในสภาพเปลือยเปล่า แล้วกดศีรษะกลับลงไปใต้น้ำขณะที่ร่างนั้นพยายามทะเลาะล้างตัวขึ้นมาสูดอากาศ “จงกล้าหาญไว้” เขาพูด “เรามาจากทะเล และเราต้องกลับไปสู่ทะเล อ้าปากของเจ้าแล้วดื่มพรแห่งเทพให้เต็มที เต็มน้ำให้เต็มปอดของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ตายแล้วเกิดใหม่ ไม่มีประโยชน์หรอกที่เจ้าจะขัดขืน”

เด็กหนุ่มอาจไม่ได้ยินที่เขาพูดเพราะศีรษะอยู่ใต้คลื่น หรือความศรัทธาของเขาอาจหมดไปแล้ว เขาเริ่มเตะและฟาดแขนขาอย่างสุดฤทธิ์ จนแอโรนต้องเรียกให้คนมาช่วย ชายสี่คนจากบรรดาผู้จมน้ำของเขาถูกน้ำออกไปจับเด็กหนุ่ม ผู้เคราะห์ร้ายแล้วกดให้จมใต้น้ำไว้ “ท่านเทพผู้จมน้ำเพื่อพวกเรา” นักบวชสวดด้วยน้ำเสียงทุ้มลึกเหมือนทะเล “ขอให้เอ็มมอนด์ ผู้รับใช้ของท่านเกิดใหม่อีกครั้งจากทะเลเช่นเดียวกับท่าน ขอได้โปรดอวยพรเขาด้วยเกลือ อวยพรเขาด้วยหิน อวยพรเขาด้วยเหล็กกล้า”

ในที่สุดก็เสร็จสิ้น ไม่มีฟองอากาศออกมาจากปากของเด็กหนุ่มอีก และพละกำลังก็มลายไปจากแขนขาของเขาจนสิ้น เอ็มมอนด์อยู่ในสภาพนอน

คว่าหน้าลอยอยู่ในน้ำทะเลตื้น เนื้อตัวซีด เย็น และสงบนิ่ง

ขณะนั้นเองที่ผมเปียกตระหนกกว่ามีชายบนหลังม้าสามคนมาสมทบกับกลุ่มคนที่จมน้ำของเขานบนชายฝั่งที่มีแต่กรวด แอโรนรู้จักสปาร์ ชายชราหน้ายาวแหลมที่มีดวงตาฉ่ำเยิ้ม เสียงพูดที่ลั่นเครือของเขาคือกฎหมายในบริเวณนี้ของเกรตวีก สเตฟฟาเรียนลูกชายเขาติดตามมาด้วย พร้อมกับชายหนุ่มอีกคนที่สวมผ้าคลุมไหล่สีแดงเข้มบุขนเฟอร์ กัดไว้ที่ไหล่ด้วยเข็มกลัดงาตามรูปเขาคีกลีตาและสีทองของตระกูลกูดบราเธอร์ หนึ่งในบุตรชายของกอรอลด์ นักบวชลงความเห็นเพียงมองปราดเดียว ภรรยาของกูดบราเธอร์ให้กำเนิดบุตรชายร่างสูงสามคนเมื่ออายุมากแล้ว หลังจากมีบุตรสาวมาสิบสองคนว่ากันว่าไม่มีใครดูออกว่าใครเป็นใครในสามคนนี้ แอโรนผมเปียกไม่คิดจะลดตนลงมาพยายาม หนุ่มคนนี้จะเป็นเกรย์ดอน หรือออร์มอนด์ หรือแกรนก็ตาม นักบวชไม่มีเวลาสำหรับเขา

เขาออกคำสั่งห้วนๆ ด้วยน้ำเสียงต่ำในลำคอ สวากผู้จมน้ำของเขาจับแขนขาเด็กหนุ่มที่ตายแล้ว ยกวางเขาขึ้นมาพ้นระดับน้ำขึ้น โดยมีนักบวชตามขึ้นมาด้วย ร่างเขาเปลือยเปล่ายกเว้นผ้าเตี่ยวหนึ่งผืนและน้ำฝืนหนึ่งที่ปกปิดของลับไว้ เขาลุยน้ำกลับเข้าฝั่งในสภาพขนลุกชันและน้ำหยดตติง เดินข้ามทรายเปียกเย็นกับกรวดที่ถูกทะเลซัดถู สวากที่จมน้ำคนหนึ่งของเขายื่นเสื้อคลุมตัวหนักที่ทออย่างหยาบๆ ย้อมสีเขียว น้ำเงิน และเทาเป็นลายประอะทั้งผืน ซึ่งเป็นสีของทะเลและเทพจมน้ำ แอโรนสวมเสื้อคลุมและสยายผมออก ผมที่ดำและเปียกนี้ไม่มีใบมีดใดเคยแตะต้องตั้งแต่ทะเลนำเขาขึ้นมา มันปรกอยู่บนสองไหล่ราวกับผ้าคลุมทำด้วยเชือกเป็นกระเชงและยาวเลยบันเอว แอโรนถักสาหร่ายทะเลร้อยรัดเข้าไปในผม รวมทั้งไผ่เคราที่ยุงเหยิงและไม่เคยตัดเล็มของเขาด้วย

สวากที่จมน้ำของเขายื่นล้อมวงรอบเด็กหนุ่มที่ตายแล้วและสวดมนต์นอร์เจนขนาดแขน ขณะที่รู้สึกเข้าคร่อมร่างเด็กหนุ่มเพื่อกดหน้าอก แต่ทุกคนหลีกเลี่ยงให้แอโรน เขาใช้นิ้วแวงระมิปากที่เย็นชืดของเด็กหนุ่ม และมอบจุมพิตแห่งชีวิตให้เอ็มมอนด์ แล้วก็อีกครั้ง และอีกครั้ง จนกระทั่งน้ำทะเลพรั่งพรูออกมาจากปากของเด็กหนุ่ม เขาเริ่มไอและถ่มน้ำลาย ตากะพริบลิ้มขึ้นเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

กลับมาอีกคนแล้ว ใครๆ ก็ว่าเป็นเครื่องหมายแห่งความพอใจของเทพจมน้ำ มีนักบวชคนเว้นคนที่สูญเสียชีวิตไปเป็นครั้งคราว แม้แต่ทาร์ลผู้จมน้ำสามครั้งที่ครั้งหนึ่งใครๆ คิดว่าเขาเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์มาก จนได้รับเลือกให้เป็นผู้สวมมงกุฎให้พระราชินี แต่แอรอน เกรย์จอยไม่เคยสูญเสียชีวิต เขาคือผมเปียก ผู้เคยเห็นท้องพระโรงวารีของทวยเทพและกลับมาเล่าให้คนอื่นฟัง “ลูกขึ้น” เขาบอกเด็กหนุ่มที่กำลังพ่นน้ำออกมาขณะดับหลังเปลือยของเขา “เจ้าจมน้ำและกลับมาหาพวกเรา สิ่งใดที่ตายแล้วจะไม่มีวันตายอีก”

“แต่จงลุกขึ้น” เด็กหนุ่มโอบอย่างรุนแรง ขย่อน้ำออกมาอีก “จงลุกขึ้นอีกครั้ง” ท่าทุกคำถูกเชื่อมด้วยความเจ็บปวด แต่นั่นคือวิถีของโลก คนเราต้องต่อสู้เพื่อจะมีชีวิตอยู่ “จงลุกขึ้นอีกครั้ง” เอ็มมอนต์ตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน “แกร่งขึ้น และเข้มแข็งขึ้น”

“บัดนี้ เจ้าเป็นของเทพแล้ว” แอรอนบอกเด็กหนุ่ม สาวกที่จมน้ำคนอื่นๆ มารุมล้อมเขา ต่างหยอกล้อด้วยการชกและจุมพิตเป็นการต้อนรับเขาสู่ภราดรภาพ คนหนึ่งช่วยเขาสวมเสื้อคลุมเนื้อหยาบสายพร้อมสีน้ำเงิน เขียว และเทา อีกคนมอบตะบองทำด้วยเศษไม้ที่ลอยน้ำมาให้ “เจ้าเป็นของทะเลแล้ว ทะเลจึงมอบอาวุธให้เจ้า” แอรอนประกาศ “เราภวานาให้เจ้ากวัดแกว่งตะบองของเจ้าอย่างดูเดือดเข้าไปสับรรดาศัตรูแห่งเทพของเรา”

ตอนนั้นเองที่นักบวชหันไปหาผู้ขึ้นมาทั้งสามคนที่เฝ้าดูเหตุการณ์จากบนอาน “ท่านมาเพื่อจะจมน้ำใช่หรือไม่ นายข้าทั้งหลาย”

สปาร์กระแอม “ข้าเคยจมน้ำมาแล้วเมื่อยังเด็ก” เขาบอก “และลูกชายข้าก็จมน้ำเมื่อวันตั้งชื่อ”

แอรอนเค้นเสียงหัวเราะอย่างดูแคลน เขาไม่สงสัยเลยว่าเมื่อแรกเกิด สเตฟฟาเรียน สปาร์ ถูกมอบให้เทพจมน้ำ เขารู้จักพิธีการนั้น เป็นการจุ่มลงไปใต้น้ำทะเลอย่างรวดเร็วจนแทบไม่ได้ทำให้ศีรษะทากเปียก ไม่น่าแปลกใจเลยที่พวกชาวเกาะเหล็กพายแพ้ว ครั้งหนึ่งพวกนี้เคยมีอำนาจเหนือดินแดนทุกแห่งที่ได้ยินเสียงคลื่น “นั่นหาใช่การจมน้ำที่แท้จริงไม่” เขาบอกเหล่าผู้ขึ้นมา “ผู้ใดที่มิได้ตายในความเป็นจริงมีอาจหวังที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย ท่านมาทำไม หากมิใช่เพื่อพิสูจน์ความศรัทธา”

“บุตรชายของลอร์ดกอรอลด์มาหาท่านพร้อมด้วยข่าว” สปราร์ซี่ไปที่เด็กหนุ่ม
ในผ้าคลุมไหล่สีแดง

เด็กคนนั้นดูท่าอายุไม่เกินสิบหกปี “อ้อ แล้วเจ้าเป็นบุตรคนไหนล่ะ”
แอรอนถาม

“กอร์มอนด์ กอร์มอนด์ กู๊ดบราเธอร์ หากนายข้าจะพอใจ”

“เทพจอมน้ำต่างหากคือผู้ที่เราต้องทำให้พอใจ เจ้าเคยจมน้ำมาแล้วหรือไม่
กอร์มอนด์ กู๊ดบราเธอร์”

“ในวันตั้งชื่อของข้า ท่านผมเปียก บิดาข้าส่งข้ามาหาท่าน เพื่อพาท่าน
ไปพบเขา เขาจำเป็นต้องพบท่าน”

“ข้าอยู่ที่นี้ ให้ลอร์ดกอรอลด์มาและพบข้า” แอรอนรับถุงหนังที่เพิ่งเติมน้ำ
ทะเลจนเต็มมาจากรัส นักบวชตั้งจุกก็ออกแล้วตีมืออีกหนึ่ง

“ข้าจะต้องนำท่านไปที่ป้อม” กอร์มอนด์หนุ่มยื่นกรรนามจากบนหลังม้า

เขาไม่กล้าลงจากหลังม้า เพราะกลัวรองเท้าบู๊ตเปียก “ข้ามีงานของเทพ
ต้องทำ” แอรอน เกรย์จอย เป็นนักพยากรณ์ เขาไม่ยอมทนให้ลอร์ดเล็ก ๆ
มาออกคำสั่งกับเขาเหมือนคนอยู่ใต้อำนาจ

“กอรอลด์ได้รับนกตัวหนึ่ง” สปราร์พูด

“นกของเมสเตอร์ผู้หนึ่ง จากไฟค์” กอร์มอนด์ย้ำ

ปีกดำนำข่าวร้าย “พวกนกเรเวนบินข้ามเกลียวและหิน หากมีข่าวใดที่
เกี่ยวข้องกับข้า ก็จงพูดออกมาเดี๋ยวนี้”

“ข่าวที่พวกเรานำมาเป็นข่าวสำหรับท่านแต่เพียงผู้เดียว ท่านผมเปียก”
สปราร์พูด “มันมีใช่เรื่องที่ข้าจะกล่าว ณ ที่นี้ ต่อหน้าคนอื่น ๆ เหล่านี้”

“คนอื่น ๆ เหล่านี้คือคนที่จมน้ำของข้า เป็นข้ารับใช้แห่งเทพ เช่นเดียวกับ
กับข้า ข้าไม่มีความลับกับพวกเขา หรือกับเทพของเรา เจ้าของทะเลศักดิ์สิทธิ์
ที่ข้ายืนอยู่ข้างๆ นี้”

ผู้อยู่บนหลังม้าสบตากัน “บอกเขาเถิด” สปราร์พูด เด็กหนุ่มในผ้าคลุมไหล่
แดงรวบรวมความกล้า “พระราชชาติตายแล้ว” เขาพูดง่าย ๆ เพียงสี่คำสั้น ๆ แต่
ทะเลสิ้นกระเพื่อมเมื่อเขาเอ่ยคำ

เวสเทอโรสมีพระราชาสีองค์ แต่แอรอนไม่จำเป็นต้องถามว่าหมายถึง

องค์ไหน เบลอน เกรย์จอย ปกครองหมู่เกาะเหล็ก มีใช้องค์อื่นแน่ พระราชาตายแล้ว เป็นไปได้อย่างไร แอรอนพบพี่ชายคนโตของเขาเมื่อไม่ถึงหนึ่งรอบดวงจันทร์ที่ผ่านมา เมื่อเขากลับสู่หมู่เกาะเหล็กหลังจากรั้งความชายฝั่งหินเรือคนผมสีเทาของเบลอนหงอกขาวไปครึ่งหนึ่งในช่วงที่นักบวชไม่อยู่ และไหล่ที่ลู่ลงนั้นก็เห็นได้ชัดจนกว่าตอนที่กองเรือรบล่ายาวแล่นออกไป แต่กระนั้นพระราชาก็ดูไม่เหมือนคนเจ็บป่วยแต่อย่างใด

แอรอน เกรย์จอย สร้างชีวิตอยู่บนสองเสาหลักที่ยิ่งใหญ่ คำสั้น ๆ สี่คำนั้นได้ทูปทำลายเสาหนึ่งหักโค่นลง *ตอนนี้ข้าที่เหลือเพียงเทพจมน้ำเท่านั้น* ขอท่านจงทำให้ข้าเข้มแข็งและไม่เหนื่อยล้าดังเช่นทะเล “บอกข้ามาว่าพี่ชายข้าตายอย่างไร”

“ฝ่าบาทกำลังข้ามสะพานแห่งหนึ่งที่โพล์เมื่อพลัดตกลงไปกระแทกกับหินเบื้องล่าง”

ที่มั่นของพวกเขาเกรย์จอยตั้งอยู่บนหัวแหลมขรุขระ ป้อมและหอคอยต่าง ๆ สร้างอยู่บนกองหินขนาดมหึมาที่เหยียดตัวขึ้นสูงจากทะเล มีสะพานต่างๆ เชื่อมโพล์เข้าด้วยกัน ทั้งสะพานโค้งทำด้วยหินสลัก สะพานเชือกปอกกับไม้กระดานที่แก่งไกร “พายุกำลังพัดกระหน่ำอยู่หรือตอนที่เขาตกลงไป” แอรอนต้องการคำตอบ

“ถูกต้อง” เด็กหนุ่มตอบ “เป็นเช่นนั้น”

“เทพพายุโยนเขาตกลงไป” นักบวชประกาศ เป็นเวลาหนึ่งล้านปีมาแล้วที่ทะเลกับท้องฟ้าทำสงครามกัน จากทะเลเกิดชาวเกาะเหล็กขึ้นมา รวมทั้งพวกปลาที่เป็นอาหารเลี้ยงดูพวกเขาแม้แต่ในช่วงกลางฤดูหนาว แต่พายุนำมาแต่ความทุกข์ร้อนและโศกเศร้า “เบลอนพี่ชายข้าทำให้พวกเรายิ่งใหญ่ขึ้นมาอีกครั้ง นั่นทำให้เทพพายุคั่งแค้น บัดนี้เขากำลังร่วมงานเลี้ยงในท้องพระโรงวาริชของเทพจมน้ำ โดยมีเหล่านางเงือกคอยปรนนิบัติสนองทุกความต้องการ พวกเราที่อยู่ข้างหลังในห้วงทุกข์อันแห้งแล้งและน่าสลดใจนี้แหละที่ต้องสานต่อภารกิจอันยิ่งใหญ่ของเขาให้สำเร็จ” เขาตันจุกก็อกปิดดวงหน้าใสน้ำ “ข้าจะไปเจรจากับลอร์ดบิดาของเจ้า ระยะทางจากที่นี่ไปแฮมเมอร์ฮอร์นไกลเท่าใด”

“หกโยชน์ ท่านซีม้าซ่อนไปกับข้าก็ได้”

“คนเดียวซีไปได้เร็วกว่าสองคน เอามาให้ข้า แล้วเทพจอมน้ำจะอำนวยการเจ้า”

“เชิญเอามาของข้าไป ท่านผมเปียก” สเตฟฟาเรียน สปาร์ เสนอ

“ไม่ละ ม้าของเขาแข็งแรงกว่า เอามาเจ้ามา เจ้าหนุ่ม”

เด็กหนุ่มลึงเลอยู่ครั้งอดีตใจ แล้วลงจากหลังม้า ยื่นสายบังเหียนให้ผมเปียก แอรอนสอดเท้าสี่ด้าเปลือยเปล่าของเขาเข้าไปในโกลน แล้วเหวี่ยงตัวขึ้นนั่งบนอาน เขาไม่ชอบมันนัก มันเป็นสัตว์จากดินแดนสีเขียว และทำให้คนอ่อนแอ แต่ความจำเป็นทำให้เขาต้องขี่มัน ปีกดำนำข่าวร้าย พายุกำลังก่อตัว เขาได้ยินเสียงมันในเกลียวคลื่น และพายุไม่ได้นำสิ่งใดมาเลยนอกจากความชั่วร้าย “ไปพบข้าที่เพ็บบิลตัน ใต้หอคอยของลอร์ดเมอร์ลิน” เขาสั่งสาวกผู้จมน้ำของเขาขณะเบนหัวม้าออก

หนทางนั้นวิบาก ต้องขึ้นเนิน ผ่านป่า และทางแคบระหว่างเขาที่มีแต่หินไปตามเส้นทางแคบที่ดูเหมือนจะกลืนหายไปใต้กับเท้าม้าอยู่บ่อยๆ เกรตวิกเป็นเกาะใหญ่ที่สุดใต้มู่เกาะเหล็ก ใหญ่เสียจนลอร์ดของที่นี่บางคนมีที่ดินที่ไม่ติดกับทะเลก็ดีลิตี กอรอลด์ กูด์บราเธอร์ เป็นหนึ่งในลอร์ดเหล่านั้น บ้อมของเขาอยู่ที่เนินหินแกร่ง ไกลจากอาณาจักรของเทพจอมน้ำมากพอๆ กับที่อื่นใดใต้มู่เกาะแห่งนี้ คนของกอรอลด์ทำงานหนักในเมืองของเขา ซึ่งอยู่ใต้ดินที่มีดและเต็มไปด้วยหิน บางคนมีชีวิตอยู่และตายไปโดยไม่เคยเห็นน้ำเค็ม ไม่น่าแปลกใจเลยที่คนพวกนี้ฉุนเฉียวง่ายและประหลาดพิกล

ขณะที่แอรอนขี่ม้า ใจก็ประทัดถึงบรรดาพี่น้อง

เคवलลอน เกรย์จอย ลอร์ดแห่งหมู่เกาะเหล็ก มีบุตรชายเก้าคน ฮาร์ลอน, เคเวนตัน และดอเนล เกิดจากภรรยาคนแรกซึ่งเป็นหญิงจากตระกูลสโตนทรีเบลลอน, ยูรอน, วิกทาเรียน, เออร์ริกอน และแอรอน เป็นบุตรชายจากภรรยาคนที่สอง ซึ่งเป็นพวกซันเดอร์ลีจากซอลต์คิลิฟฟี ส่วนภรรยาคนที่สาม เคवलลอนได้เด็กสาวคนหนึ่งจากดินแดนสีเขียว ผู้ให้กำเนิดบุตรชายชื่อโรคและปัญญาอ่อนคนหนึ่งชื่อโรบิน ซึ่งเป็นน้องชายที่ถูกกลืนเสียเป็นดีที่สุด นักบวชจำแควนตันกับดอเนลซึ่งเสียชีวิตตั้งแต่ยังเป็นทารกไม่ได้เลย ส่วนฮาร์ลอนนั้น

เขาจำได้เพียงวางๆ ว่านั่งนิ่งๆ ด้วยใบหน้าเป็นสีเทาอยู่ในห้องที่ไม่มีหน้าต่าง บนหอคอย และพูดด้วยเสียงกระซิบที่เบาลงทุกวัน ขณะที่โรคเกล็ดเทาทำให้ ลิ้นและริมฝีปากของเขาแข็งเป็นหิน ลักวันหนึ่งเราจะกินปลาผลองด้วยกัน ในห้องพระโรงวารีของเทพจมน้ำ เราทั้งสี่คน รวมทั้งเออร์รี่ด้วย

บุตรชายเก้าคนเกิดจากเคลวลอน เกรย์จอย แต่มีเพียงสี่คนที่ใช้ชีวิตรอดมาได้จนถึงวัยหนุ่ม นี่ก็คือวิถีของโลกอันหนาวเย็นแห่งนี้ โลกที่คนจับปลาจากทะเล ชุดหลุมในดิน แล้วก็ตายไป ในขณะที่สตรีให้กำเนิดบุตรอายุสั้นจากเตียงแห่งเลือดและความเจ็บปวด แอรอนเป็นคนที่อายุน้อยที่สุดและมีความสำคัญน้อยที่สุดในบรรดาคราเคนทั้งสี่ เบลอนอายุมากที่สุดและกล้าหาญที่สุด เป็นเด็กที่ดูร้ายไม่เกรงกลัวสิ่งใดผู้มีชีวิตอยู่เพื่อกลัวความรุ่งโรจน์แต่ครั้งอดีตของชาวเกาะเหล็กกลับคืนมาเท่านั้น เมื่ออายุสิบขวบ เขาบินหน้าผาหินเหล็กไฟขึ้นไปยังหอคอยผีสิงของลอร์ดตาบอด ตอนอายุสิบสาม เขาสามารถคุมการกระเชียงเรือยาวและเดินระบำนิ้วได้ดีเท่ากับชายคนใดในเกาะ ตอนอายุสิบห้า เขาเล่นเรือไปกับเด็กเมอร์ เคลฟต์จอร์วี่ ไปยังสเติร์ปสโตนส์ และคอยดักปล้นคนอยู่หนึ่งฤดูร้อน เขาฆ่าคนตายคนแรกทีนั้น และได้เมียเกล็ดสองคนแรก ตอนอายุสิบเจ็ด เบลอนเป็นนายเรือของตัวเอง เขาเป็นทุกอย่างที่พี่ชายพึงเป็น แม้จะไม่เคยแสดงท่าทีใดต่อแอรอนนอกจากการดูหมิ่น ข้าเป็นคนอ่อนแอและบาปหนา การดูหมิ่นยังดีเกินกว่าที่ข้าสมควรได้รับเสียอีก ให้เบลอนผู้กล้าหมิ่นยังดีกว่าเป็นที่รักของยูรอนนัยน์ตากา และหากอายุและความทุกข์ทรมานทำให้เบลอนร้ายกาจยิ่งขึ้นตามกาลเวลา มันก็ทำให้เขามุ่งมั่นยิ่งกว่าทุกคนที่มีชีวิตอยู่ด้วย เขามีกำเนิดเป็นบุตรชายท่านลอร์ด แต่สิ้นชีพในฐานะพระราชธิดา ถูกสังหารโดยเทพผู้ริษยา แอรอนรำพึง บัดนี้พายุกำลังมา พายุที่เกาะเหล่านี้ไม่เคยรู้จักมาก่อน

รัตติกาลล่วงไปแล้วเป็นเวลานานกว่านักบวชจะเห็นเชิงเทินเหล็กแหลมของป้อมแซมเมอร์ฮอร์นที่ตะกายใส่จันทร์เสี้ยว ป้อมของกอรอลดีใหญ่โต เทอะทะและที่บตัน หินก้อนใหญ่โตเหล่านี้สกัดจากหน้าผาที่เห็นวางๆ อยู่ด้านหลัง ใต้กำแพงลงมา ปากทางเข้าถ้ำและเหมืองโบราณอ้ากว้างเหมือนปากสัตว์ที่ไร้ฟัน ประตูลูกใหญ่ที่ทำด้วยเหล็กของแซมเมอร์ฮอร์นถูกปิดลงลึกแล้ว

สำหรับคืนนั้น แอรอนใช้หินทุบประตุนเสียงดังลั่นนั้นปลุกทหารยามคนหนึ่งตื่น

เด็กหนุ่มที่เปิดประตูรับเขาเป็นพิมพ์เดียวกับกอร์มอนด์ เจ้าของม้าที่เขายึดมา “เจ้าเป็นคนไหนล่ะ” แอรอนถาม

“แกรน บิดาของข้ากำลังคอยท่านอยู่ข้างใน”

ห้องโถงนั้นชื้นและมีลมพัดแรง เต็มไปด้วยเงามืด ริดาคอนหนึ่งของกอรอลด์นำเหล่าเอลฟ์จอกเขาสัตว์มาต้อนรับเขา อีกคนเขี่ยกองไฟโทรมๆ ที่ปล่อยควันออกมามากกว่าความร้อน กอรอลด์ กู๊ดบราเธอร์ เองกำลังคุยเบาๆ อยู่กับชายร่างเพรียวในเสื้อคลุมสีเทาเนื้อละเอียด ที่สวมสายโซ่โลหะหลากหลายชนิดไว้รอบคอซึ่งบ่งบอกว่าเขาคือเมสเตอร์คนหนึ่งของซิดาเดล

“กอร์มอนต์อยู่ไหนล่ะ” กอรอลด์ถามเมื่อเห็นแอรอน

“เขาจะเดินกลับมา ให้พวกผู้หญิงของท่านออกไปก่อน นายข้า รวมทั้งเมสเตอร์ด้วย” เขาไม่ชอบพวกเมสเตอร์ นกเรเวนของพวกนี้คือสัตว์ของเทพพายุ และตั้งแต่คราวเออร์ริเป็นต้นมา เขาก็ไม่ไว้ใจวิธีเยียวยาของพวกนี้เลย ไม่มีคนดี ๆ คนไหนจะเลือกใช้ชีวิตใต้บัญชาคนอื่น หรือต้องถลุงสายโซ่แห่งการรับใช้มาเขวรอบคอหรือ

“ก็เชลลา, กวิน ออกไป” กู๊ดบราเธอร์พูดหัวนๆ “เจ้าด้วย แกรน เมสเตอร์มิวเรนมัวร์จะยังอยู่”

“เขาต้องไป” แอรอนยืนยันกราน

“นี่คือเคสสถานของข้า ผมเปียก ท่านไม่มีสิทธิ์มาบอกว่าใครต้องไปใครต้องอยู่ เมสเตอร์จะอยู่”

ชายคนนั้นอยู่ไกลทะเลเกินไประ แอรอนบอกตัวเอง “งั้นข้าไป” เขาบอกกู๊ดบราเธอร์ กกแห่งปูพื้นส่งเสียงแกรกกรากไต่สั่นเท้าแตกกระแหว่งของเท้าดำเปื้อนโคลนของเธอ ขณะที่เขาหมุนตัวกลับและก้าวยาวๆ ออกไป ดูเหมือนว่าเขาจะขี้อ้อนมาไกลโดยเปล่าประโยชน์

แอรอนเดินไปเกือบถึงประตูแล้ว เมื่อเมสเตอร์กระแอมขึ้น และพูดว่า “ยูรอนนัยน์ตากานั่งบนบัลลังก์ศิลาสมุทร”

ผมเปียกหมุนตัวกลับ ห้องโถงเย็นเยือกกว่าเดิมขึ้นมาทันที นัยน์ตากา

อยู่ห่างออกไปตั้งครึ่งโลก เบลอนส่งเขาไปเมื่อสองปีที่แล้ว และสาบานว่า
ถ้ากลับมาชีวิตเขาจะไม่รอด “เล่าให้ข้าฟังซิ” เขาพูดเสียงแหบห้าว

“เขาเล่นเรือเข้าไปในลอร์ดสพอร์ตวันรุ่งขึ้นหลังจากพระราชาลิ้น และ
อ้างสิทธิ์ในปราสาทกับมงกุฎในฐานะน้องชายคนโตสุดของเบลอน” กอรอลด์
กูดบราเธอร์ บอก “ตอนนี้เขาส่งนกเรเวนออกไป เรียกตัวพวกนายเรือและ
พระราชานายกเกาะทุกเกาะไปที่ไพค์ เพื่อคุกเข่าแสดงความคารวะเขาในฐานะ
พระราชานายกของพวกเขา”

“ไม่ได้” แอรอนผมเปียกไม่กลั่นกรองคำพูดของตน “คนที่มีศรัทธา
ในเทพเท่านั้นที่จะนั่งบัลลังก์ศิลาสมุทรได้ นัยน์ตากาไม่บูชาสิ่งใดเลยนอกจาก
ความมโหฬารของเขา”

“เมื่อไม่นานมานี้ท่านไปที่ไพค์และได้พบพระราชานายก” กูดบราเธอร์พูด
“เบลอนพูดอะไรกับท่านเรื่องการสืบบัลลังก์หรือไม่”

ใช่ ทั้งสองพูดกันที่หอคอยทะเลในขณะที่สายลมส่งเสียงโหยหวนอยู่นอก
หน้าต่างและคลื่นซัดกระแทกอยู่เบื้องล่างไม่หยุดหย่อน เบลอนสายศิระชะ
อย่างสิ้นหวัง เมื่อได้ฟังสิ่งที่แอรอนต้องบอกเรื่องลูกชายคนสุดท้ายที่เหลืออยู่
ของเขา “พวกหมาป่าทำให้เขาเป็นคนอ่อนแออย่างที่น่ากลัว” พระราชาพูด
“ข้าวิงวอนต่อเทพให้พวกนั้นฆ่าเขาเสีย จะได้ไม่ต้องขวางทางอาชาน” นั่นคือ
ความมืดบอดของเบลอน เขามองเห็นตัวเองในตัวลูกสาวที่บ้าบิ่นและดี้อริ้น
เอาแต่ใจ และเชื่อว่านางสามารถสืบทอดบัลลังก์ได้ เขาคิดผิดในเรื่องนั้น
แอรอนพยายามบอก “ไม่มีสตรีคนใดจะปกครองพวกชาวเกาะเหล็กได้ แม้แต่
สตรีอย่างอาชาน” เขายืนกราน แต่เบลอนทำไขหูเสียกับสิ่งที่เขาไม่ปรารถนา
จะได้ยิน

ก่อนที่นักบวชจะตอบกอรอลด์ กูดบราเธอร์ ปากของเมสเตอร์ก็เปิด
ออกอีกครั้ง “ตามสิทธิอันชอบธรรม บัลลังก์ศิลาสมุทรเป็นของธ็อน หรือ
ของอาชานหากเจ้าชายสิ้น นีคือกฎ”

“กฎของพวกดินแดนสี่เขี้ยว” แอรอนพูดอย่างดูหมิ่น “นั่นเกี่ยวข้องกับ
อะไรกับพวกเรา เราเป็นชาวเกาะเหล็ก บุตรแห่งท้องทะเล ผู้ได้รับเลือกจาก
เทพจมน้ำ ไม่มีสตรีคนใดจะปกครองเราได้ หรือบุรุษไร้ศรัทธาในเทพก็เช่นกัน”

“แล้ววิกทาเรียนเล่า” กอโรลด์ กู้ดบราเธอร์ ถาม “เรามีกองเรือเหล็ก วิกทาเรียนจะอ้างสิทธิหรือไม่ ท่านผมเปียก”

“ยูรอนเป็นพี่ชาย...” เมสเตอร์เริ่มพูด

แอรอนปิดปากเขาด้วยสายตา ไม่ว่าในเมืองประมงเล็กๆ หรือใน บ้อมปรการใหญ่โตที่สร้างด้วยหิน สายตาของผมเปียกเช่นนี้คงทำให้หญิงสาว เป็นลมและเต็กร้องให้จำหามารดาเป็นแน่ และมันมากเกินไปที่จะสยบผู้รับใช้ ที่มีสายโซ่คล้องคอ “ยูรอนเป็นพี่ก็จริง” นักบวชกล่าว “แต่วิกทาเรียนเป็นผู้มี ศรัทธาในเทพมากกว่า”

“จะเกิดสงครามระหว่างพวกเขาหรือไม่” เมสเตอร์ถาม

“ชาวเกาะเหล็กต้องไม่ทำให้เลือดของชาวเกาะเหล็กด้วยกันตก”

“เป็นความคิดที่เปี่ยมศรัทธานัก ท่านผมเปียก” กู้ดบราเธอร์พูด “แต่ ไม่ใช่ความคิดที่พี่ชายของท่านจะเห็นด้วย เขาเคยสั่งจับขาวานี้ บอดลีย์ ถ่วงน้ำ ฐานพูดว่าตามสิทธิแล้วบัลลังก์ศิลาสมุทรเป็นของธ็อน”

“ถ้าเขาถูกจับถ่วงน้ำ ก็จะไม่มီးเลือดตก” แอรอนว่า

เมสเตอร์กับผู้เป็นลอร์ดสบตากัน “ข้าต้องส่งขาวไปที่เพ็ค และโดยเร็ว ด้วย” กอโรลด์ กู้ดบราเธอร์ พูด “ท่านผมเปียก ข้าอยากได้คำแนะนำจากท่าน ข้าควรทำอะไร สวามิภักดิ์หรือว่าต่อต้านทำหาย”

แอรอนดึงเคราขณะครุ่นคิด ข้าเห็นพายุ ชื่อของมันคือยูรอนนั่นตาภา “สำหรับเวลานี้ ให้ส่งไปแต่ความเจียบ” เขาบอกผู้เป็นลอร์ด “ข้าต้องสวด วิงวอนในเรื่องนี้”

“เชิญสวดวิงวอนเท่าที่ท่านต้องการเถิด” เมสเตอร์พูด “ถึงอย่างไรมัน ก็เปลี่ยนแปลงกฎไม่ได้ ธ็อนเป็นผู้สืบบัลลังก์ที่ชอบธรรม อาซาเป็นคนถัดไป”

“เจียบ!” แอรอนคำราม “ชาวเกาะเหล็กฟังพวกเจ้าเมสเตอร์ที่มีสายโซ่ คล้องคอพล่ามเรื่องดินแดนสี่เข็วยกับกฎของพวกนั้นมานานเกินไปแล้ว ถึงเวลาที่ เราจะฟังทะเลอีกครั้ง ถึงเวลาที่ เราจะฟังเสียงแห่งเทพของเรา” เสียงของเขา ลั่นไปทั่วห้องโถงที่เต็มไปด้วยควัน เป็นเสียงที่เปี่ยมด้วยพลังจนทั้งกอโรลด์ กู้ดบราเธอร์ และเมสเตอร์ของเขาไม่กล้าตอบ เทพจมน้ำอยู่กับข้า แอรอนคิด ท่านชี้หนทางแก่ข้า

กู๊ตบราเธอร์เชิญให้หนักบวชพักด้วยความสบายที่ปราสาทในคืนนั้น แต่เขาปฏิเสธ เขาแทบไม่เคยนอนอยู่ใต้หลังคาของปราสาท และไม่เคยไปไกลจากทะเลขนาดนี้ “ข้าจะรู้จักความสบายก็ต่อเมื่ออยู่ในห้องพระโรงวารีของเทพจมน้ำใต้เกลียวคลื่น เราเกิดมาเพื่อรับทุกข์ ความทุกข์อาจทำให้เราแข็งแกร่ง สิ่งที่เราต้องการมีเพียงม้าตัวใหม่เพื่อพาข้าไปเพ็ชเบิลตัน”

กู๊ตบราเธอร์ยินดีจัดทำให้ เขายังให้เกรย์ดอนบุตรชายนำนักบวชไปตามทางที่ลัดที่สุด ผ่านเนินเขาสู่ทะเลด้วย อีกหนึ่งชั่วโมงกว่าฟ้าจะสว่างเมื่อทั้งสองออกเดินทาง แต่ม้าของพวกเขาแข็งแรงและฝีเท้ามั่นคง จึงทำเวลาได้ดีแม้ต้องเดินทางในความมืด แอรอนหลับตาสวดภาวนาเจี๊ยบๆ หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็เริ่มหลับๆ ตื่นๆ อยู่บนอนาน

เสียงนั้นดังขึ้นเบาๆ เป็นเสียงกรีดร้องของบานพับขึ้นสนิม “เออร์รี่” เขาพิมพ์่า ตื่นขึ้นและรู้สึกกลัว *ไม่มีบานพับที่นี้ ไม่มีประตู ไม่มีเออร์รี่* ขณะเล่นระบำนิ้ว ขวานที่ลอยมาตัดมือของเออร์รี่ไปครึ่งหนึ่งเมื่อเขาอายุสิบสี่ปี ระหว่างที่บิดากับพวกพี่ชายไปสงครามกันหมด ภรรยาคนที่สามของลอร์ดเคवलลอนเคยเป็นนักปีแห่งปราสาทพิงด์เมเดน นางเป็นเด็กสาวที่มีทรวงอกนุ่มใหญ่กับดวงตาสีน้ำตาลใสเหมือนกวาง แทนที่จะเยียวยามือของเออร์รี่ด้วยวิธีโบราณคือด้วยไฟกับน้ำทะเล นางกลับมอบเขาให้เมสเตอร์แห่งดินแดนสี่เหลี่ยมผู้สภานว่า เขาสามารถเย็บนิ้วที่ขาดให้ติดเหมือนเดิมได้ เขาทำเช่นนั้น หลังจากนั้นเขาใช้ทั้งยาคาน้ำ ยาพอก และสมุนไพร แต่มีอนั้นก็เ็นและเออร์รี่จับใช้ กว่าเมสเตอร์จะเลื่อยแขนข้างนั้นออก มันก็สายไปแล้ว

ลอร์ดเคवलลอนไม่ได้กลับมาจากการเดินทางครั้งสุดท้ายนั้น เทพจมน้ำได้เมตตามอบความตายให้เขาในห้องทะเล ผู้กลับมาคือลอร์ดเบลลอนกับน้องชายยูรอนและวิกทาเรียน เมื่อเบลลอนทราบเรื่องที่เกิดขึ้นกับเออร์รี่ เขาตัดนิ้วของเมสเตอร์ออกสามนิ้วด้วยมีดที่นั่นเนื้อของพ่อครัว และสั่งให้ภรยานักปีของบิดามาเย็บนิ้วติดกลับไป ยาพอกกับยาน้ำช่วยรักษาเมสเตอร์ได้ดีพอๆ กับที่รักษาเออร์รี่ เขาตายขณะเพ้อคลั่ง ภรรยาคนที่สามของลอร์ดเคवलลอนตายตามไป หลังจากนั้นไม่นานขณะที่หมอต้าแยดิงร่างทารกเพศหญิงที่ตายในครรภ์ออกจากท้องของนาง แอรอนรู้สึกยินดี ขวานที่ตัดมือเออร์รี่นั้นเป็นของเขาเอง ขณะที่

พวกเขาเล่นระบำนิ้วด้วยกันแบบที่เพื่อนฝูงและพี่น้องจะเล่นกัน

เขายังละเอียดใจเมื่อนึกถึงปีต่อๆมาหลังความตายของเออร์ริ เมื่ออายุสิบหกปีเขาเรียกตัวเองว่าบุรุษ แต่ในความเป็นจริงเขาคือถุงใส่เหล้าองุ่นที่มีขา เขาจะซบถำนำ เต็มรำ (แต่ไม่ใช่ระบำนิ้ว ไม่มีวันอีกแล้ว) พุดตลก พุดพล่าม ไร้สาระ และพุดจาล้อเลียน เขาเป่าปี่ เล่นกล ซี่ม้า และตีไม้ได้เก่งกว่าพวกวินซ์กับพวกบอตลีย์ทุกคน และครึ่งหนึ่งของพวกฮาร์ลอร์ดด้วย เทพจมน้ำมอบของขวัญอย่างหนึ่งให้ทุกคน ไม่เว้นแม้แต่เขา ไม่มีใครบัสสาวะได้นานและไกลกว่าแอรอน เกรย์จอย ดังที่เขาพิสูจน์ให้เห็นในงานเลี้ยงทุกงาน ครั้งหนึ่งเขาพนันเรือยาวลำใหม่ของเขาแลกกับแพะฝูงหนึ่งว่าเขาสามารถขับไฟในเตาผิงได้โดยไม่ต้องใช้อะไรนอกจากอวัยวะเพศของเขา แอรอนได้กินแพะฉลองอยู่หนึ่งปี และตั้งชื่อเรือยาวลำนั้นว่า *พายุทองคำ* แม้เบลอนรู้ว่าเขาจะชวนเขาไว้กับเสากระโดงเรือลำนี้ เมื่อได้ยินว่าน้องชายตั้งใจจะเอาเสากระทุ้งแบบใดไปติดไว้ที่หัวเรือ

ในตอนท้าย เรือ *พายุทองคำ* อับปางลงนอกชายฝั่งเกาะงาม ระหว่างการก่อกบฏครั้งแรกของเบลอน เรือถูกชนแตกกลางลำโดยเรือรบลำใหญ่สูงตระหง่านชื่อ *พิโรธ* เมื่อสแตนนิส บาราเจียน วางกับดักจับวิกิทาเรียนได้ และตีกองเรือเหล็กแตกยับเยิน แต่เทพยังไม่เสร็จจู่ระกับแอรอน ท่านพาเขาเข้าฝั่ง มีชาวประมงจับเขาได้ และล่ามโซ่พาเดินไปที่แลนนิสพอร์ต เขาใช้เวลาช่วงที่เหลือของสงครามอยู่ในส่วนลึกสุดของคาสเตอร์รี่อ็อก และพิสูจน์ว่าพวกคราเคนบัสสาวะได้ไกลกว่าและนานกว่าราชสีห์ หมูป่า หรือไก่

ชายคนนั้นตายแล้ว แอรอนจมน้ำตายและเกิดใหม่จากทะเล เป็นเทพพยากรณ์ของเทพองค์นั้น ไม่มีมนุษย์ผู้รู้ตายหน้าไหนทำให้เขากลับได้ เช่นเดียวกับความมืด...หรือความทรงจำ กระดุกของวิญญาณ *เสียงประตูเปิด เสียงกรีดร้องของบานพับเหล็กขึ้นสนิม ยูรอนกลับมาแล้ว* แต่หาเป็นไรไม่ เขาคือนักบวชผมเปียก ผู้เป็นที่รักของเทพ

“จะเกิดสงครามขึ้นใหม่” เกรย์ดอน กู้ดบราเธอร์ ถาม ในขณะที่ดวงอาทิตย์ส่องให้เห็นเขาสว่าง “สงครามระหว่างพี่น้องนะ”

“หากเทพจมน้ำต้องการเช่นนั้น จะไม่มีผู้ไร้ศรัทธาในเทพคนใดได้นั่ง

บัลลังก์ศิลาสมุทร” นัยน์ตากาจะสู้ ข้อนั้นแน่นอน ไม่มีสตรีคนใดเอาชนะเขาได้ แม้แต่อาซา สตรีถูกสร้างมาให้สู้กับคิบบนเตียงคลอด ส่วนหรืออนั้น หากเขายังมีชีวิตอยู่ ก็ไม่มีหวังพอกัน เขาเป็นเด็กอารมณ์ไม่อยู่กับร่องกับรอย ที่วินเทอร์เฟลเขาได้พิสูจน์คุณค่าของตัวเองแล้ว ตามที่เป็นอยู่ แต่นัยน์ตากาไม่ใช่เด็กพิการทุพพลภาพ ดาดฟ้าเรือของยูรอนทาสีแดงเพื่อกลบสีของเลือดที่ซึมซาบได้ดียิ่งกว่า *วิกทาเรียน พระราชาต้องเป็นวิกทาเรียน มิฉะนั้นพายุจะฆ่าเราทั้งหมด*

เกรย์ตอนจากเขาไปเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น เพื่อนำข่าวการตายของเบลอนไปแจ้งแก่ลูกพี่ลูกน้องของเขาที่หอคอยของแต่ละคน ทั้งที่ดาว์นเดลวิง บ็อมโครว์สไปค์ และทะเลสาบซาคอฟ แอรอนเดินทางต่อไปคนเดียว ขึ้นเนินและลงหุบเขา ไปตามทางเดินที่มีแต่หินซึ่งกว้างขึ้นและมีร่องรอยของการเดินทางมากขึ้นเมื่อเข้าใกล้ทะเล ในทุกหมู่บ้านเขาจะหยุดเพื่อเทศนาสั่งสอน รวมทั้งในลานปราสาทของพวกลอร์ดเล็กลอร์ดน้อยด้วย “เราเกิดจากทะเล และทะเลคือที่ที่เราทุกคนจะกลับไป” เขาบอกทุกคน เสียงของเขาหุ้มลึกรวมมหาสมุทรและดังสนั่นราวเสียงคลื่น “เทพพายุดึงเบลอนออกจากปราสาทด้วยโทสะ และโยนเขาลงไป บัดนี้เขาร่วมงานเลี้ยงอยู่ที่เกลิยวคลีนในท้องพระโรงวาริชของเทพจมน้ำแล้ว” เขายกมือขึ้น “เบลอนสิ้นแล้ว! พระราชาสิ้นแล้ว! แต่จะมีพระราชองค์หนึ่งกลับมา! เพราะสิ่งที่ตายแล้วจะไม่ม้วยตายอีก แต่จะกลับฟื้นขึ้นมา แกร่งขึ้น แข็งแรงขึ้น! พระราชองค์หนึ่งจะฟื้นขึ้นมา!”

บางคนที่ได้ยินสิ่งที่เขาพูดพากันโยนจอบเสียมทิ้งเพื่อตามเขาไป ดังนั้นกว่าเขาจะได้ยินเสียงคลื่นสาดซัดกระทบฝั่ง ก็มีคนเดินตามหลังม้าของเขาด้วยความศรัทธาในเทพและความปรารถนาที่จะจมน้ำราวหนึ่งโหล

เพ็บบิลตันเป็นที่อยู่ของชาวประมงหลายพันคน ปลูกเพิงเบียดกันหนาแน่นรอบบริเวณเชิงป้อมสูงรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่มีหอคอยเล็ก ๆ อยู่แต่ละมุม มีผู้ที่จมน้ำแล้วของแอรอนราวสี่สิบคนตั้งคายนอนอยู่ที่นี่ โดยตั้งกระโจมหนังแมวน้ำและสร้างเพิงด้วยไม้ที่ลอยน้ำมาอยู่ตามชายหาดทรายสีเทา มือของพวกเขาสากรรณจากราน้ำเกลือ มีรอยแผลเป็นจากอวนและสายเบ็ด หนึ่งหนาเป็นตุ่มโตจากไม้พาย จอบเสียมและขวาน แต่ขณะนี้มือเหล่านั้นจับตะบอง

ที่ทำจากไม้ลอยน้ำไว้มันคงประจวบเหลือ เพราะเทพได้มอบอาวุธให้พวกเขาจากคลังแสงใต้ท้องทะเล

พวกเขาสร้างที่พักให้นักบวชตรงเหนือระดับน้ำขึ้นถึงเล็กน้อย เขาคลานเข้าไปอย่างยินดี หลังจากที่ทำพิธีจมน้ำให้กับสาวกกลุ่มใหม่ล่าสุด เทพของข้า เขาสวดวิงวอน พุดกับข้าในเสียงครืนครื้นของคลื่นเกิด บอกข้าว่าต้องทำเยี่ยงไร พวกนายเรือและพระราชาทิ้งหลายกำลังคอยฟังคำของท่านอยู่ ใครจะเป็นพระราชารองเราแทนที่เบลอน โปรตขับสำเนาให้ข้าฟังด้วยภาษาของเลไวอาธาน* เพื่อที่ข้าจะได้รู้จักนามของเขา โปรตบอกข้าเกิด โอ้ ผู้เป็นจ้าวใต้เกลียวคลื่นว่าใครที่มีพลังกำลังจะต่อสู้กับพายุที่โหดได้

แม้การขี่ม้าไปแฮมเมอร์ฮอร์นทำให้เขาเหนื่อยอ่อน แต่แอรอนผมเปียกก็นอนกระสับกระส่ายอยู่ในเพิงที่ทำจากเศษไม้ลอยน้ำ หลังคามุงด้วยสาหร่ายสีดำจากทะเล กลุ่มเมฆเคลื่อนเข้าบดบังดวงจันทร์และหมู่ดาว ความมืดม่นอนธการที่ปกคลุมเหนือท้องทะเลนั้นหนาที่บพๆ กับที่ปกคลุมจิตใจของเขา เบลอนโปรดปรานอาษา เลือดเนื้อเชื้อไขของเขา แต่สตรีมีอาจปกครองชาวเกาะเหล็กได้ ต้องเป็นวิกทาเรียน บุตรชายเก่าคนเกิดแต่เคลวลอน เกรย์จอยและวิกทาเรียนคือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด แกร่งกำยำดุจกระทิง ไม่กลัวเกรงสิ่งใดและรู้หน้าที่ และนั่นคืออันตรายของเรา น้องชายย่อมต้องเชื่อฟังผู้เป็นพี่ และวิกทาเรียนไม่ใช่ผู้ที่จะขัดประเพณี แต่เขาไม่มีความรักให้ยูรอน ตั้งแต่สตรีผู้นั้นตายจากไป

ด้านนอก นอกจากเสียงกรนของบรรดาผู้จมน้ำของเขา และเสียงโหยหวนของลมแล้ว เขายังได้ยินเสียงคลื่นกระแทกฝั่ง เหมือนเสียงค้อนที่เทพของเขากำลังเรียกเขาเข้าสู่สงคราม แอรอนคลานออกจากเพิงพักเล็กๆ ของตนออกไปสู่ความเย็นเยือกของยามราตรี เขายืนเปลือยเปล่า ตัวขาวซีด ร่างสูง ชูบผอม เขาเดินตัวเปล่าเข้าสู่ท้องทะเลเค็มดำมืด น้ำทะเลเย็นเฉียบดุจน้ำแข็ง แต่เขาจะไม่ได้ผงะจากสัมผัสลึบไล้ของเทพ คลื่นลูกหนึ่งซัดกระทบหน้าอกทำให้เขาซวดเซ ลูกต่อมาซัดท่วมศีรษะ เขาได้ลิ้มรสเกลือบนริมฝีปาก

* สัตว์ยักษ์ในท้องทะเล

และรู้สึกทึ่งว่าเทพสถิตอยู่รอบตัว หูของเขาอังกังวานด้วยความยิ่งใหญ่แห่ง
บทล่านำของเทพ บุตรชายเก้าคนเกิดแต่เศวตลลอน เกรย์จอย ข้าคือคนที่
ต่ำต้อยที่สุด อ่อนแอและตื่นกลัวเหมือนเด็กผู้หญิง แต่ไม่อีกต่อไป ชายผู้นั้น
จมน้ำไปแล้ว และเทพทำให้ข้าเข้มแข็ง น้ำทะเลเค็มที่เย็นจัดห้อมล้อมเขา
กอดเขาไว้ ข้าแรกผ่านเข้าไปในเนื้อหนังที่อ่อนแอของมนุษย์และสัมผัสถึง
กระดูกของเขา กระดูก เขาคิด กระดูกแห่งวิญญาณ กระดูกของเบลอน
และของเออร์ริ ความจริงนั้นอยู่ในกระดูกของเราเอง เพราะเนื้อหนังเนาเปื่อย
แต่กระดูกยังคงอยู่ และบนเนินแห่งนักรก กระดูกของโองแห่งพระราชาสีเทา...

และด้วยร่างที่พอมชุป ผิวซีดและสิ้นเทา แอรอนผมเปียกพยายามลุดน้ำ
กลับเข้าฝั่ง ในสภาพของบุรุษผู้ฉลาดกว่าตอนก้าวลงทะเล เพราะเขาพบ
คำตอบแล้วในกระดูกของตนเอง และวิธีการนั้นก็กระจ่างชัดอยู่ตรงหน้า
รัตติกาลเย็นยะเยือกเสียดจระงำของเขาดูเหมือนจะมีไอกรุ่นขณะก้าวยาว ๆ
กลับเพิงพัก แต่กลับมีไฟลุกโชนอยู่ในหัวใจ นี่เป็นหนึ่งในน้อยครั้งที่เขาหลับ
ได้อย่างง่ายดาย โดยไม่มีเสียงกริรร้องของบานพับเหล็กมารบกวน

เมื่อแอรอนตื่นขึ้นนั้นเป็นวันที่สดใสและลมพัดจัด เขากินซุปร้อยกบาท
และสาหร่ายทะเลที่ปรุงสุกเหนือกองไฟจากไม้ลอยน้ำเป็นอาหารเช้า แต่แทบจะ
ยังไม่ทันเสร็จจากมื้อเช้า เมอร์ลินก็ลงจากปราสาทมาตามหาเขา โดยมี
องครักษ์ครึ่งโหลติดตามมาด้วย “พระราชาสีเทาแล้ว” ผมเปียกบอกเขา

“ใช่แล้ว มีนกมาถึงข้าตัวหนึ่ง และบัดนี้ก็ยังมีอีกตัว” เมอร์ลินเป็นชาย
ร่างอ้วนกลม คีระชะล้น ผู้เรียกตนเองเป็น “ลอร์ด” ในแบบของพวกดินแดน
สีเขียว และแต่งกายด้วยขนเฟอร์กับกำมะหยี่ “นกเรเวนตัวหนึ่งตามตัวข้า
ไปที่ไฟค์ อีกตัวให้ไปที่เห็นทาวเวอร์ส พวกท่านคราเคนมีแขนยุบยับมากมาย
เที่ยวทั้งคนออกเป็นชิ้นๆ ท่านจะว่าอย่างไร ท่านนักบวช ข้าควรส่งเรือยาว
ของข้าไปที่ใด”

แอรอนขมวดคิ้ว “ท่านว่าเห็นทาวเวอร์สรี คราเคนคนไหนล่ะเรียก
ท่านให้ไปที่นั่น” ปราสาทเห็นทาวเวอร์สเป็นที่อยู่ของลอร์ดแห่งฮาร์ลอร์

“เจ้าหญิงอาซา นางแล่นเรือกลับบ้านแล้ว นักอ่านส่งเรเวนออกไป
ตามตัวสหายทุกคนของนางไปที่ฮาร์ลอร์ เขาบอกว่าเบลอนตั้งใจให้นางนั้น

บัลลังก์คิลาสมูท”

“เทพจอมน้ำจะตัดสินใจว่าใครควรนั่งบัลลังก์คิลาสมูท” นักบวชกล่าว “คุณเข่าลง ข้าจะได้ให้พรท่าน” ลอร์ดเมอร์ลินคุกเข่าลง แอรอนเปิดจุกถุงหนังรินน้ำทะเลเป็นสายลงบนศีรษะล้านของเธอ “ท่านเทพผู้จมน้ำเพื่อเรา ได้โปรดให้เมลเดรีด ผู้รับใช้ของท่านเกิดใหม่อีกครั้งจากทะเล โปรดอวยพรเขาด้วยเกลือ อวยพรเขาด้วยหิน อวยพรเขาด้วยเหล็กกล้า” สายน้ำไหลลงสู่แก้มซ้ายของเมอร์ลิน ลงมาชุ่มโชกเคราและเสื้อคลุมขนสุนัขจิ้งจอก “สิ่งที่ตายแล้วจะไม่มีวันตายอีก” แอรอนจบคำให้พร “แต่จะฟื้นขึ้นอีกครั้ง แก่งขึ้นและแข็งแกร่งขึ้น” แต่เมื่อเมอร์ลินลุกขึ้นยืน นักบวชบอกเขาว่า “จงอยู่นิ่งและฟัง เพื่อท่านจะได้เป็นผู้เผยแพร่วาจาของเทพ”

คลื่นแตกเป็นฟองรอบหินแกรนิตทรงกลมก้อนหนึ่ง ห่างจากชายน้ำสามฟุต แอรอนนมเปียกยืนอยู่ตรงนั้น เพื่อให้ฝูงชนของเขามองเห็นและได้ยินสิ่งที่เขาพูด

“เราเกิดจากทะเล และทะเลคือที่ที่เราทุกคนจะกลับไป” เขาเริ่มพูดอย่างที่พูดมาแล้วเป็นร้อยครั้งก่อนหน้านี้ “เทพพายุดึงเบลอนออกจากปราสาทด้วยโทสะ และโยนเขาลงไป บัดนี้เขาร่วมงานเลี้ยงอยู่ใต้เกลียวคลื่น” เขายกมือขึ้น “พระราชาทะลิ่งสิ้นแล้ว! แต่จะมีพระราชากองทัพหนึ่งกลับมา! เพราะสิ่งที่ตายไปแล้วจะไม่มีวันตายอีก แต่จะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่ แก่งขึ้นและแข็งแกร่งขึ้น!”

“พระราชากลับมา!” กลุ่มผู้จมน้ำร้อง

“เขาจะกลับมา เขาต้องกลับมา แต่จะเป็นผู้ใดเล่า” ผมเปียกหยุดฟังชั่วครู่แต่มีเพียงคลื่นเท่านั้นที่ตอบเขา “ผู้ใดจะเป็นพระราชากองเรา”

พวกผู้จมน้ำเริ่มฟาดตะบองไม้ลอยน้ำเข้าใส่กัน “ผมเปียก!” พวกเขาร้อง “พระราชามผมเปียก! พระราชาแอรอน! มอบผมเปียกให้พวกเรา!”

แอรอนลั่นศีรษะ “ถ้าบิดาคคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน เขามอบขวานให้คนหนึ่ง และอวนให้อีกคนหนึ่ง คนใดเล่าที่เขาประสงค์จะให้ป็นนักรบ”

“ขวานสำหรับนักรบ” รัสตะโกนตอบ “อวนสำหรับชาวประมงแห่งท้องทะเล”

“ถูกต้อง” แอรอนตอบ “เทพนำข้าลึกลงไปใต้คลื่น และจมเจ้าสิ่งไร้ค่า

ที่ข้าเคยเป็น เมื่อท่านนำข้าขึ้นมามากครั้ง ท่านได้มอบตาให้ข้าเห็น หูให้ได้ยิน และเสียงเพื่อป่าวประกาศความจางของท่าน ให้ข้าเป็นเทพพยากรณ์ของท่านและสั่งสอนผู้คนทีหลงลืมไปให้รู้จักความจริงของท่าน ข้าไม่ได้เกิดมาเพื่อนั่งบัลลังก์ศิลาสมุทร...พอๆกับบุตรอนันย์นตากา เพราะข้าได้ยินเทพผู้กล่าวว่า *ไม่มีคนไร้ศรัทธาในเทพคนใดจะนั่งบัลลังก์ศิลาสมุทรของข้า!*”

เมอร์ลินยกมือกอดอก “ถ้าเช่นนั้นคืออาซาหรือไม่ หรือว่าเป็นวิกทาเรียนบอกเราสิ นักบวช!”

“เทพจมน้ำจะบอกเจ้า แต่ไม่ใช่ที่นี่” แอรอนชี้ไปที่ใบหน้าอวบอ้วนขาวซีดของเมอร์ลิน “อย่ามองที่ข้า หรือที่กฎของมนุษย์ แต่จงมองทะเล ชักใบเรือของเจ้าขึ้น ปลดกรรเชียงลงมา นายข้า และพาตนไปยังโอลด์วิก ทั้งเจ้า และนายเรือทุกคน พระราชาทุกองค์ จงอย่าไปที่ไพค์ เพื่อกัมศิระชะให้คนไร้เทพ จงอย่าไปฮาร์ลอร์เพื่อร่วมมือกับเหล่าสตรีจอมวางแผน จงหันหัวเรือของเจ้าไปทางโอลด์วิก ที่ตั้งของโถงแห่งพระราชาสีเทา ในนามของเทพจมน้ำ ข้าขอเรียกตัวพวกเจ้า *ข้าขอเรียกตัวพวกเจ้าทุกคน!* จงออกจากคฤหาสน์และกระต๊อบ ออกจากปราสาทและป้อมปราการ แล้วกลับสู่เนินเขาแห่งนักกาทเพื่อทำพิธีเลือกพระราชา!”

เมอร์ลินอ้าปากค้างใส่เขา “พิธีเลือกพระราชาหรือไม่เคยมีพิธีเลือกพระราชาที่แท้จริงมา...”

“...นานเกินไปแล้ว!” แอรอนร้องอย่างสลดใจ “แต่ในยุครุ่งอรุณแห่งกาลเวลา ชาวเกาะเหล็กเคยเลือกพระราชาของพวกเขา โดยยกผู้ที่คู่ควรที่สุดในหมู่ของตนขึ้นมา บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เราจะกลับไปสู่วิถีดั้งเดิม เพราะด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่จะทำให้เรายิ่งใหญ่อีกครั้ง พิธีเลือกพระราชาที่เหล่าที่เลือกเออร์วิสเท่าเหล็กเป็นพระราชาใหญ่ และสวมมงกุฎไม้ลอยน้ำบนหน้าผากของเขา ทั้งไซลาสจุมกเบน, ฮาร์รัก ฮอร์, คราเคนเฒ่า พิธีเลือกพระราชายกท่านเหล่านั้นขึ้นมาทั้งสิ้น และจากพิธีเลือกพระราชาครั้งนี้จะปรากฏนุรุษผู้จะสานต่อภารกิจที่พระราชาเบลอนได้เริ่มไว้ให้เสร็จสมบูรณ์ และนำอิสรภาพของเรากลับคืนมา จงอย่าไปที่ไพค์ หรือเห็นทาวเวอร์สของฮาร์ลอร์ แต่จงไปที่โอลด์วิก ข้าขอกว่าอีกครั้ง ไปหาเนินแห่งนักกาท และกระดุกของโถงแห่งพระราชาสีเทา

เพราะในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนั้น เมื่อดวงจันทร์จมน้ำและโผล่กลับขึ้นมาอีกครั้ง เราจะเลือกพระราชารู้คู่ควรสำหรับพวกเรา พระราชาผู้คร่ำครวญในเทพ! เขายกมือที่ผอมมีแต่กระดูกขึ้นสูงอีกครั้ง “จงฟัง! ฟังเสียงคลื่น! ฟังเทพ! ท่านกำลังพูดกับเรา ท่านพูดว่า เราจะไม่มีพระราชารั้วใด นอกจากที่มาจาก พิธีเลือกพระราชารั้ว!”

เสียงโห่ร้องก้องขึ้นมาสองคำพูดนั้น และผู้จมน้ำต่างฟาดตะบองเข้าหากัน “พิธีเลือกพระราชารั้ว!” พวกเขาตะโกน “พิธีเลือกพระราชารั้ว พิธีเลือกพระราชารั้ว ไม่เอาพระราชารั้วใด นอกจากที่มาจากพิธีเลือกพระราชารั้ว!” แล้วเสียงโห่ร้องของพวกเขาที่ตั้งกึกก้องจนย่นตาที่ไฟค์ต้องได้ยินอย่างแน่นอน รวมทั้งเทพาญผู้ชั่วร้ายในโถงที่ครีมีไปด้วยเมฆของท่านด้วย แอรอนผมเปียกรู้อาเขาทำได้ดีทีเดียว